

העייתון שלנו

מגזין המרכז הרפואי ע"ש אדית וולפסון • גיליון 7 • אפריל 2010

אביב של תקווה

וודלי מהאיטי עבר ניתוח לב בוולפסון וכבר מרגיש הרבה יותר טוב

6 מומלץ בכל פה: יחידת פה ולסת

6

10 על מנשם ונשמה: בחזרה מהאיטי

10

21 בקו הראשון. העו"סיות שלנו

21

דבר המנהל

עובדות ועובדים יקרים,

האביב בפתח ויחד איתו ריחות ומראות חדשים, פורחים ורעננים. אני תקווה כי גם לכם, העובדים, וגם לבית החולים, זוהי תחילתה של פריחה והתחדשות. "שפעת החזירים" חלפה מעלינו ללא אירועים דרמטיים מיוחדים, ואנחנו בפני סיומו של החורף אשר בא לידי ביטוי בתפוסות גבוהות מאוד בבית החולים ובמיחיד במחלקות הפנימיות.

זוהי הזדמנות להודות ולהוקיר את כל העוסקים במלאכה: רופאים, אחיות וכוחות העזר אשר עבדו בתנאים קשים מאוד ועל אף זאת הצליחו לתת למטופלים את הטיפול הטוב ביותר שניתן.

כמו כן אני מבקש לציין את עובדי האפסנאות הרפואית, המשקית ובית המרקחת, על אספקת הציוד השוטף למחלקות בימים עמוסים אלה, דבר אשר הקל מאוד על הצוות במחלקות.

בפרוס החג שלוחה ברכתי לכם ולבני משפחותיכם לחג שמח ובריאות, המשך עבודה פורייה והצלחה לכולנו.

ד"ר יצחק ברלוביץ
מנהל המרכז הרפואי

קול קורא להגשת תקצירים

ליום המחקר הרפואי ה-9 ע"ש ד"ר דוריאן פאול

בהמשך למסורת יתקיים יום המחקר הרפואי ה-9 ע"ש ד"ר דוריאן פאול ב-24.6.2010. **ציבור הרופאים מזמזם לשלוח תקצירים** בהתאם לתקנון שיפורסם (רשאים להגיש רק רופאים העובדים במרכז הרפואי וולפסון או שנמצאים בהשתלמות מטעם המרכז הרפואי).

התקצירים שישלחו לתחרות יהיו באנגלית ובפורמט אחיד. השתתפות בתחרות מותנית בהתחייבות המחברים לתליית פוסטר. מחברים שלא יתלו פוסטר לא יוכלו להשתתף בתחרות בשנה הבאה.

יש לשלוח תקצירים בדואר אלקטרוני בלבד לכתובת:

lurie@wolfson.health.gov.il

התאריך האחרון להגשת התקצירים הוא 7.5.2010.

לא יתקבלו תקצירים שיוגשו שלא לפי הכללים שנקבעו ו/או לאחר המועד האחרון להגשה.

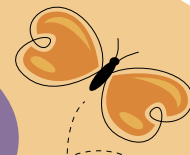
נשמח לראותכם לוקחים חלק פעיל ביום המחקר.

פרופ' שמואל לוריא
יו"ר הוועדה המארגנת

עיתונים לא זורקים!

סיימתם לקרוא את "העיתון שלנו"? אם אינכם מתכוונים לשמור אותו - אנא אל תשליכו את הגיליון לאשפה אלא החזירו אותו בבקשה למשרדה של פנינה ארד בלשכת מנהל בית החולים, כדי שנוכל להפיצו לקוראים נוספים. תודה!

חג אביב שמח
לכל משפחת
המרכז הרפואי
וולפסון

העיתון שלנו
מגזין עובדי וולפסון

גיליון מס' 7
אפריל 2010
ניסן תש"ע

חברי המערכת: ד"ר יצחק ברלוביץ, ד"ר יהודה רוט, ד"ר עוזי רביב, ד"ר אמיר טנאי, ד"ר אלי יצחק, אסתר שלום, אהובה פרידמן, סימה אורן, עדנה דור-און, קלמן גרנק, מרק גלברג, רינת הירש, פנינה ארד, דליה המאירי, שירלי קרמר, אסתי אהרוני, שושי פרידמן

ציילומים: ברק נונא
ידיעות: עדנה דור-און
עריכה, עיצוב והפקה:
שריג רעיונות

מאת רינת הירש

"בחגים שעברו, כששתה, הוא נמצא מחוסר הכרה על מדרכה, מתחת לספסל בגינה ציבורית. אנשים שעברו בסביבה הזעיקו את שירותי ההצלה ואלו שלחו אותו למקום היחיד שהכירו וחשבו שיתאים לו - בית החולים. הייתי אז אחות צעירה ושובצתי למשמרת ערב. אלי סיפר לי את הסיפור שלו, רק כשאפשרתי לעצמי להקשיב". סיפור שהוא אמת או הגדה

אחד מי יודע

ציוץ חיזור השחרורים מעיר אותי בבוקר. לא עוד ברקים, סערות, רעמים וגשם השנה. אביב הגיע. תחילת חודש אפריל.

שמש מלטפת מברכת את העוסקים במלאכת הניקיון. אני ממרקת את כוס הכסף של אליהו הנביא ומכינה את שולחן החג לסדר הפסח.

ברוח ההתחדשות בחג, מתחדש גם הטור שלי והחלטתי להציג כאן סיפור. מעשה שהיה, כך היה.

אמבולנס הביא את אלי בערב פסח לבית החולים. הצוות המיומן, שמכיר אותו מאשפוזים קודמים, העבירו למחלקה שבה שכב גם בפסח אשתקד.

אלי לא ישתה הערב עוד מכוסות של יין החג. בחגים שעברו, כששתה, הוא נמצא מחוסר הכרה על מדרכה, מתחת לספסל בגינה ציבורית. אנשים שעברו בסביבה הזעיקו את שירותי ההצלה

ואלו שלחו אותו למקום היחיד שהכירו וחשבו שיתאים לו - בית החולים. הייתי אז אחות צעירה ושובצתי למשמרת ערב. קיבלתי אותו והתחלתי במילוי גיליון החולה.

אלי סיפר לי את הסיפור שלו, רק כשאפשרתי לעצמי להקשיב.

יכולתי להקשיב רק אחרי שהצלחתי לראות מעבר לזיפי הזקן, לכתונת המלוכלכת ולריח השתן והקיא את העיניים העצובות שצועקות בשקט. בידות.

"אשתי אנג'לה נפטרה לפני חמש שנים, יש לנו שני בנים שנסעו לאמריקה. הם הזמינו אותי לחג השנה. אני לא אוהב את לוס אנג'לס. אנשים לא נחמדים. הדלתות שלהם סגורות בדיוק כמו הלב והידיים. אני מרגיש לא רצוי. שכנים טובים יש לי כאן. כל שנה מזמינים אותי לשולחן ואני תמיד מאכזב אותם. לא מצליח להגיע. הלב שלי נחמץ למראה הילדים, המחכים

לי בעיניים מבריקות וכועסים על עצמם שנרדמו לפני שהגעת. והנה אני כאן. אני כל כך מנסה להיות בסדר עם כולם ולא מצליח. כאן לפחות יהיה לי שקט, ארוחה קלה ומקלחת. אולי יש לך סכין גילוח?!" - הוא גירד את זקנו שצמח. תמכתי בו כשנכנס לפינת המקלחת, הוצאתי מארון המחלקה בגדים נקיים שאנשים תרמו, והגשתי לו. כשסיים הוא עבר בין החולים האחרים, איחל להם רפואה שלמה, חזר למיטתו ונרדם עד למחרת. מכתב השחרור כבר חיכה לו והוא יצא עוד לפני שהגעתי למשמרת הבוקר. כשניקיתי את המגירות בארונית שלו מצאתי כרטיס ביקור ועליו הקדשה: לרינת, זכרי להקשיב. התאמני והאמיני. על החתום:

נאווי אלי - דירקטור
חברת יוניברסל בע"מ

Email: Eli @ yahoo.com
רח' תשבי 7 יפו תל אביב

אנחנו פוגשים בבית החולים מדי יום אנשים חדשים. הם מגיעים כדי לאפשר לנו לבחון את ההתנהגות שלנו. לכולם יש סיפור והגדה. העיניים יכולות להטעות, ובכל אחד יכול להתחבא אליהו. כשנסיים את הארוחה החגיגית, נמוג את הכוס החמישית ונשאיר דלת פתוחה, נבקש שהאוזניים שלנו, הלב והידיים יישארו פתוחים בשנה שמתחילה עכשיו.

חג שמח,
רינת

ד"ר ליאור ששון - מצטיין ארצי

מישראל וממדינות מתפתחות רבות... ד"ר ששון עמד בראש משלחות לארצות המזרח הרחוק ולאפריקה לשם ביצוע ניתוחי לב בילדים, להזדקת צוותים מקומיים ולקידום הרפואה המקומית. במחלקתו הוכשרו רופאים ובעלי מקצוע אחרים המכהנים היום בתפקידי מפתח בארץ מוצאם. הוא יזם שיפורים וחיידושים בפעילות המחלקה לניתוחי לב וזחה, מסור לתפקידו ועושה מעל ומעבר למצופה ממנו, ומוערך מאוד על ידי מטופליו ועובדיו. פועלו, יכולתו האישית ואישיותו הם שם דבר במשרד הבריאות. על כן דירוגו כראשון מכלל עובדי המדינה ראוי לשבחים רבים".

ד"ר ליאור ששון, מנהל המחלקה לניתוחי חזה ולב בוולפסון ומומחה לניתוחי לב בילדים, זכה בתואר סגן עובד מצטיין ארצי בקטגוריית השירותים ודורג ראשון מכלל עובדי המדינה בטקס "העובד המצטיין" ע"ש נח מזוס לשנת 2009, שנערך בבית הנשיא בירושלים. בין הנימוקים למתן הפרס נאמר: "ד"ר ששון מוביל בכישרון רב ובמקצועיות צוות מקצועי גדול לניתוחי לב במבוגרים ובילדים, ומכהן כמנהל קליני בעמותת 'הצל לבו של ילד' המביאה לניתוחי לב בארץ למעלה מ-200 ילדים בשנה ממדינות רבות מרחבי העולם. הודות למנהיגותו ניצלו חייהם של אלפי ילדים

במכון האונקולוגי מכניסים צבע להיים

הצבע הירוק המסמל טבע, איזון, הרמוניה, רוגע וריפוי, היה נושא המפגש האחרון של סדנת "דיאלוג בצבע", הנערכת במכון האונקולוגי בוולפסון ביוזמתה של עפרה רביזדה, האחיות האחראית במכון, ובהנחיית סיגל לוי שבעצמה חלתה בסרטן והחלימה. בכל מפגש בסדנה נעשה שימוש בגוון אחר, המביא צבע לחיי החולות ולפניהן באמצעות איפור מקצועי. למפגש הירוק שיוותה לוי אופי של טבע ומיחזור: יריעות יוטה גדולות ובידים ממוחזרים נתלו על הפרגודים, הרצפה כוסתה בדשא מלאכותי, הוגשו פירות ירוקים והמטופלות שהתאספו בחדר נכנסו מהר לאווירת הרוגע הירוקה. סדנת "דיאלוג בצבע" מתקיימת בחסות חברת "אלי לילי" ומשתלבת במגוון הטיפולים התומכים המוצעים למטופלים במכון האונקולוגי בניהולו של ד"ר יוסף ברנר, במטרה לסייע בהתמודדות עם מחלת הסרטן ועם תופעות הלוואי של הטיפול הכימותרפי. המטופלים מציינים כי הפעילויות הייחודיות משפרות את הרגשתם, מסיחות את דעתם ומנעימות להם את השהות במכון.

מרפאת בוטוקס לחולי שבץ מוחי

היד מכלל שימוש עד להבאת החולה לחוסר עצמאות מוחלט". הזרקות הבוטולינום לשרירי האיבר הפגוע משחררות את העיוותים והכיווצים ומסייעות להפחתה בכאב, ליישור האצבעות, לשחרור מהנוקשות ולקיום תהליך שיקומי מוצלח בעזרת הפיזיותרפיה. הגישה היא לתת את הטיפול סמוך ככל הניתן למועד הפגיעה, כדי למנוע קיבוע סופי בלתי הפיך של הגפה הפגועה, ולחזור על הזרקות אחת לשלושה חודשים. פרופ' יאיר למפל, מנהל המחלקה הנוירולוגית, מוסיף כי כ-20,000 איש בשנה חולים בשבץ מוחי וכ-20% מתוכם סובלים משיתוק ספסטי ועשויים להיעזר בהזרקות הבוטולינום.

ד"ר מריאטה אנקה הרשקוביץ

מרפאה חדשה של הזרקות בוטולינום לחולים אחרי שבץ מוחי, לטיפול בהתקשות ועיוות הגפיים עקב שיתוק ספסטי, נפתחה במחלקה הנוירולוגית בבית החולים וולפסון בעקבות הכנסת טיפול זה לסל הבריאות. מנהלת המרפאה, ד"ר מריאטה אנקה הרשקוביץ, אומרת כי לאחר אירוע מוחי מתפתחת במקרים רבים נוקשות בגפיים המשותקות, ההולכת ומעוותת אותם. "כך היד הולכת ומתכופפת, האצבעות מתקפלות לתוכה ולא ניתן לפתוח אותן באופן רצוני", היא מסבירה, "זהו מצב המלווה בכאבים, מקשה על מתן טיפול פיזיותרפי שחשוב מאוד לשיקום, ומוציא את

טוב שזה רק תרגיל - וטוב לדעת שאנו מוכנים

המרכז הרפואי וולפסון ערוך היטב לטיפול באירוע ביולוגי חריג - זהו המשוב המסכם שקיבל בית החולים מכל הגורמים החיצוניים, כולל אורחים מחו"ל, בעקבות התרגיל הגדול שהתקיים באמצע ינואר וכלל שלושה בתי חולים במרכז הארץ ואת פיקוד העורף, לשכת הבריאות המחוזית, קופות החולים, מד"א, המשטרה ועוד. בשני ימי התרגיל קלט וולפסון כ-90 "חולים" אשר "נפגעו" באירוע ביולוגי בלתי מזוהה וטופלו במיון החירום אשר הוכשר במיוחד לקליטתם. כ-200 מעובדי בית החולים - צוות רפואי, סיעודי ומשקי, רובם בחליפות מיוגן מיוחדות - לקחו חלק בתרגיל בפיקודו של ד"ר בובי גרוס, סגן מנהל בית החולים והאחראי על שעת חירום. התרגיל היווה חלק מנכס בינלאומי שהתקיים בארץ באותו זמן בנושא שעת חירום, ובמסגרתו הגיעו לוולפסון שתי משלחות של אורחים מחו"ל שקיבלו הסבר מרפואי בית החולים על מטרת התרגיל וההיערכות לקראתו, והשקיפו על ביצועו בשטח.

כרטיס קטן, צעד גדול

אחד הסיפורים המרגשים באירוע ההוקרה שנערך בבית הנשיא למשפחות תורמי האיברים, היה תודתה של משפחת שרוני למשפחת דפנה, שתרמה איברים וקרניות של האב ציון ז"ל במרכז הרפואי וולפסון. הבן גונן ריגש מאוד כשאמר: "לתרום את האיברים של אבא, זהו רעיון שהתנגדנו לו קודם לכן. אולם כשעמדה השאלה לפנינו, שאלנו את עצמנו וכאילו אותו עצמו, וכמו מעצמה עלתה התשובה בקולו הצלול. ציון היה אומר גם בעודו בחיים: קחו את לבי החי, ותנו אותו למי שזקוק לו! ביד רועדת אך בלב בוטח חתמנו על התרומה בשם אבא, אדם של חסד בלי גבולות, בחיים, כמו גם אחריהם. האיברים שלו הושתלו בגופם של ארבעה אנשים, שכמו נולדו מחדש". בטקס השתתפו 250 בני משפחות ובמהלכו הוענקו למשפחות תעודות הוקרה על תרומתם להצלת חיים. הנשיא פרס חידש באירוע את חתימתו על כרטיס אדי ואמר: "האירוע הזה הוא

אירוע מיוחד במינו. הוא חריג ויוצא דופן בחשיבותו ותכליתו היא הנעלה מכול: הצלת חיי אדם, פשוטה כמשמעה. לחתום על כרטיס אדי זהו צעד גדול ואנושי באמצעות כרטיס קטן, העשוי לחסוך סבל ולהציל חיים."

סרטן השד והשחלה: יד ביד מול האיום

מרפאה חדשנית למעקב, ייעוץ וטיפול בנשים בריאות המצויות בסיכון לחלות בסרטן השד והשחלה, נפתחה בבית החולים בניהול הגנטיקאית ד"ר חנה וינקלר ובשיתוף ד"ר עלי לוי, מנהלת היחידה הגינקו-אונקולוגית, ופרופ' מיכאל מוגיה, מנהל מחלקה כירורגית ב'. המרפאה פועלת תחת השם "יד ביד" ומטרתה לשמור על בריאותן של נשים אלו, עקב היותן נשאיות מוטציה של גנים עם נטיית יתר למחלה. המרפאה מציעה מסגרת שבה מתבצעות באותו יום בדיקה גינקולוגית, בדיקת כירורג שד וייעוץ גנטי. ניתן מענה לשאלות הרבות שעולות בנושאי פריון, גלולות, המראה החיצוני בעקבות כריתת שדיים ועוד, ומתבצעים זימונים לבדיקות נוספות ולביקורות תקופתיות. "המטרה היא לדאוג שנשים בריאות, הנושאות את מוטציית הגן, לא תגענה לטיפול כשהן כבר חולות", אומרת ד"ר וינקלר, "מכיוון שגילוי מוקדם הוא יסוד ההצלחה, רצוי מאוד להתחיל את המעקב כבר בגיל צעיר". בישראל מתגלים מדי שנה כ-4,000 מקרים חדשים של סרטן השד. בעדות מסוימות יש שכיחות יתר של מוטציות באחד משני הגנים, ובמשפחות של נשאיות, שהסרטן מתגלה בהן במספר דורות, הוא מופיע בגיל צעיר ומתאפיין במספר רב של נשים חולות.

מומליץ בכל פה

היחידה לכירורגיית פה ולסת פותחת שעריה לקהל הרחב ללא צורך בהפניה - הזדמנות טובה לעשות היכרות עם צוות קטן, מגובש ובעיקר סופר-מקצועי. "הציבור זכאי ליהנות מהידע הרב שנצבר אצלנו ומטיפול על ידי אנשי מקצוע מהשורה הראשונה, לפתרון בעיות קשות כמו גם טיפולים שגרתיים", אומר מנהל היחידה, ד"ר גבריאל זכריה. אנו מסכימים פה אחד

מאת ד"ר אלי יצחק

לאחרונה התבשרנו כי היחידה לכירורגיית פה ולסת בולפסון נפתחה גם לשירות הקהל הרחב, ומעתה יוכלו ליהנות מאיכותיה המקצועית גם מטופלים מבחוץ, המזמנים לפנות אל היחידה ישירות וללא צורך בהפניה. חשבנו שזו הזדמנות טובה לעשות היכרות עם יחידה מיוחדת, החבויה לה מאחורי אחת הדלתות במסדרון הארוך המוביל מרחבת המעליות למחלקת הילדים. צוות קטן אך מיומן ביותר מטפל שם בחולים במקצועיות, במסירות ובנאמנות, בראשותו של ד"ר גבריאל זכריה, מומחה בכירורגיית פה ולסת המנהל את היחידה מזה כעשרים שנה. צוות היחידה מטפל במאות מקרים בשנה, הכוללים מקרים חריפים כשברים וטראומות בלסתות הדורשים ניתוחים מורכבים, השתלות וטיפולים שיקומיים, בצד מקרים אלקטיביים - כתרים, תותבות וטיפולים משמרים כגון סתימות, עקירות, טיפולי שורש וטיפולי שיננית. המקרים הדחופים מגיעים דרך חדר

המיון או מהמחלקות השונות בבית החולים, והחולים עם המקרים המסובכים או המחלות קשות (חולי סוכרת, יתר לחץ דם, מחלות לב, סרטן, דיאליזה וכדומה) מופנים על ידי רופאי השיניים באזור או מגיעים באופן פרטי.

מומחים למקרים מורכבים

ביחידה מתמחים בטיפול בחבלות באזור הפנים והשיניים כמו שברים בעצמות הפנים שנגרמים בתאונות דרכים, תאונות עבודה, חבלות גופניות וכדומה, כמו גם בפתולוגיות של חלל הפה כדוגמת גידולים, בעיות בבלוטות הרוק, בעיות עם מפרקי הלסת ועוד. בצד ביצוע ניתוחים אמבולטוריים כגון הסרת גידולים מחלל הפה, עקירות שיניים כלואות, ניתוחים כהכנה לשיקום קבוע על ידי תותבות או כתרים והשתלות שיניים, עוסק הצוות בטיפולי שיניים משקמים לסוגיהם. הטיפולים מבוצעים בהרדמה מקומית או כללית בחדרי היחידה, בחדר המיון או בחדרי הניתוח של בית

החולים. ד"ר זכריה מסביר שהחלטה לפתוח את היחידה לשירות הציבור הרחב התקבלה עקב פניות רבות ממטופלים. "נראה לי שהציבור זכאי ליהנות מהידע הרב שנצבר אצלנו ומטיפול על ידי אנשי מקצוע מהשורה הראשונה לפתרון בעיות קשות, כמו גם לקבל מענה מיטבי לטיפולי שיניים שיגרתיים", הוא אומר. המעטפת של המרכז הרפואי וולפסון מאפשרת ליחידה לכירורגיית פה ולסת ליהנות משיתוף פעולה הדוק עם כל יחידות בית החולים. ההרדמה הכללית ניתנת על ידי רופאי מחלקת ההרדמה, שירותי ההדמיה על ידי צוות מכון הרנטגן, ואספקת הציוד על ידי מחלקת אספקה רפואית הדואגת להזמין את הציוד והמכשירים החדשים ביותר. רופאי היחידה מיעצים לחולים במחלקות השונות של בית החולים בכל מקרה של פתולוגיה בחלל הפה והלסת, הכרוך באבחון או טיפול.

השביעייה הלא סודית:

צוות היחידה לכירורגיית פה ולסת

מרינה אולצנקו: סייעת מזה שנים רבות המחלקת את זמנה בין העבודה, המשפחה ולימודים אקדמיים בתחום שיווק ויחסי ציבור.
תמרה גיטמן: סייעת ביחידה כבר עשר שנים, אהובה וחביבה על הצוות והלקוחות בשל נועם הליכותיה, סבלנותה והחיוך התמידי שעל פניה.
דורית קלפה: סייעת בעלת ותק רב שהתקבלה ליחידה כתגבור וחיש מהר נקלטה והפכה בשל מסירותה ומקצועיותה לחלק בלתי נפרד מהצוות.
מריה ברשצקי: סטאזרית לשעבר ביחידה, אשר בשל הצטיינותה נקלטה כשיננית ביחידה.

ד"ר גבריאל זכריה: מומחה ברפואת פה ולסת מזה שלושים שנה, יסד את היחידה לאחר שפרש משירות קבע כקצין בכיר בצה"ל. מנהל את היחידה בולפסון כעשרים שנה.
ד"ר מרדכי זגנריץ: רופא שיניים בכיר העוסק בתחום כעשרים שנה, בעל ניסיון רב וידע מקיף בשיקום פרוטטי.
ד"ר שמואל אביב: הצטרף ליחידה לאחר שסיים את לימודיו באוניברסיטה העברית בירושלים, מוסיף ממרצו בחיפוש התמידי אחר חידושים.

המעטפת של המרכז
הרפואי וולפסון
מאפשרת ליחידה
לכירורגיית פה ולסת
ליהנות משיתוף פעולה
מקצועי הדוק עם כל
יחידות בית החולים

עומדים, מימין: דורית קלפה, ד"ר גבריאל זכריה, ד"ר מרדכי זגרייך, מרינה אולצנקו, ד"ר שמואל אביב.
יושבות, מימין: תמרה גיטמן, מריה ברשצקי

צוות היחידה מטפל
במאות מקרים בשנה,
כולל מקרים חריפים
כשברים וטראומות
בלסתות, הדורשים
ניתוחים מורכבים
וטיפול שיקומיים

מגובש הבא לעבוד (ולא לעבודה), הם מרבים
לשתף אחד את השני בחוויותיהם האישיות
והמשפחתיות, וקולות הצחוק הנשמעים
במהלך היום ובעיקר בהפסקות מהמטבחון
הקטן של היחידה מעידים כאלף מילים על
החדווה שלהם להיות ביחד. "זה כמו משפחה",
הם אומרים, ואחרי שנים ארוכות של עבודה
משותפת, כבר ברגע פתיחת הדלת ובמילת
הברכה "בוקר טוב" אפשר לחוש את שעבר
עליהם מאז נפרדו יום קודם לכן.
עובדי היחידה המקצועית לפה ולסת שייכים,
אם לא ידעתם, לקרן בית החולים. לשם
מעוברים רווחי היחידה ומשם הם מקבלים את
משכורתם. וההפרש? הוא מיועד כולו לשיפור
וקידום בית החולים ורווחת העובד.

ה"משוגעים" לסטריליות

משיחה קצרה עם אנשי היחידה (אתם מוזמנים
לקרוא עליהם במסגרת). אנו מגלים כמה
מאפיינים המשותפים להם כצוות: קודם כול,
זהו ה"שיגעון" לסטריליות ולניקיון של חדרי
היחידה והציוד. שנית, החשיבות הרבה שהם
מייחסים למערכת קשרי העבודה ולקשרים
האישיים עם שאר עובדי בית החולים.
שלישית, זו מערכת היחסים המיוחדת עם
המטופלים לשעבר, הממשיכים לבוא, להודות
 ולהתיעץ. ובצד החתירה הקבועה למקצועיות
 ולחדשנות בתחומם, אי אפשר להתעלם
 מהאווירה המיוחדת של צוות קטן ואינטימי.
 שבעת עובדי היחידה מחשיבים עצמם כצוות

בבית החולים יש גבולות ברורים: אנחנו מטפלים, החולים מטופלים. אולם מה קורה כאשר אחד מאיתנו, אנשי הצוות, הופך למטופל בעצמו? על טשטוש הגבולות, על השאלות שעולות וגם על מקרה שסופו טוב, בכתבה שלפניכם

משני צידי המתרס

מאת ד"ר אמיר טנאי

להתחיל בטיפול. חיה מספרת שמהזריקה הראשונה חלה הטבה ניכרת ביותר בכאב ובנוקשות, עם חזרת המפרקים והאצבעות למצבם הרגיל. לאחר שבועות ספורים התפקוד שלה חזר לתקין ומלא, ומאז מזה שנתיים שהיא מטופלת ללא הישנות המחלה.

המציאות סברה אחרת

בשלב זה חשבה חיה וכמוה אף אנחנו ביחידה, כי הגענו אל המנוחה והנחלה - אך המציאות סברה אחרת: לפני כחצי שנה הופיעו תלונות דומות אצל בתה לימור, עלמה בת 39, נשואה ואם לשלושה, אישה בריאה ופעילה ביותר. גם אצל לימור הופיעה נפיחות מפרקים מלווה בכאבים עזים ביותר יחד עם הגבלה בתפקוד, וזאת

במהירות האפשרית. התמונה שהצטיירה לבסוף הייתה תמונה נדירה של דלקת מפרקים פסוריאטית בהיעדר פסוריאזיס. מדובר במחלה שנראית כמו פסוריאזיס אך חסר לה מרכיב יסודי בעור, ובשורה התחתונה: מחלה עם פוטנציאל של הרס ונכות.

החלנו בטיפול בתרופות מקובלות של דלקת מפרקים, ולמרות עלייה למינוני שיא לא הייתה תגובה אלא החמרה. לבסוף, הוחלט על טיפול בתרופות ביולוגיות, המיועדות למקרים כאלה שאינם מגיבים לטיפול המקובל. כאן עמדה לפנינו התמודדות נוספת: הצורך לשכנע את קופת החולים של חיה שההתוויה היא לפי הסל, זאת למרות היעדר המרכיב של הפסוריאזיס בעור. לבסוף אושרה התרופה, ומיחרון

היא עובדת בכירה וותיקה בוולפסון, סגנית מנהלת המשק, ומוכרת היטב לכולנו. לפני כשנתיים וחצי הזדמן לי להכיר את חיה צרפתי שלנו לא רק כעמיתה לעבודה אלא גם כמטופלת.

יום אחד החלה חיה לסבול מכאבי מפרקים ומנפיחות, שגרמו לה לסבל רב והפרעות קשות בתפקוד היום-יומי בבית ובעבודה. תחילה חיפשה מזור אצל רופאים שונים שהזריקו זריקות למפרקי האצבעות הנפוחים, ולאחר שלא חל שיפור פנתה אלינו ליחידה לראומטולוגיה. מייד עם קבלתה, בלטה הסתירה שבין מדי המעבדה התקינים, ללא כל רמז לדלקת, אל מול הממצאים הקשים של נפיחות אצבעות הידיים והרגליים יחד עם צליעה קשה ביותר. היה צורך ברור להגיע לאבחנה ולטיפול

המשותף לכל הדילמות וההתחבטויות הייתה החלטתי שלא אסתיר את מחלתי. אני לא רוצה שירחמו עלי, אני יכולה להתמודד עם כל מצב, ואני לא איעדר ואוותר על עבודתי."

האם החברה תמכה בך לאחר שנודע דבר המחלה?
"לא נזקקתי לתמיכה, התנהגתי כל התקופה באופן זהה, למרות הסבל והמגבלות."

האם ההחלטה להישקף פגעה בך?
"לא, לחלוטין לא. להיפך, הרגשתי חופשייה ואמיתית, ושאיני צריכה להסתיר ולשחק."

איך התנהגה אליך החברה?
"החברה התנהגה אלי באופן נורמלי ולא דחתה אותי אישית ומקצועית. אני חושבת שזה בזכות העובדה שהתנהגתי בצורה עצמאית, אמיתית וחופשית, ולא ניסיתי לנצל את מגבלותי ומחלתי להשגת יתרונות והקלות."

מהו הטיפול שאת מקבלת היום?
"זריקות שאני מזריקה לעצמי וכדורים שאני נוטלת באופן קבוע."

האם יש מסר כלשהו שהיית רוצה להעביר?
"אם איתרע מזלכם וחליתם, אל תתביישו ואל תסתירו זאת. אל תוותרו על המשך החיים הנורמליים, אל תשקעו במחלה ובטיפול, ואל תוותרו על העבודה. עצם הנתינה לאחרים בזמן העבודה רק מחזקת אל מול המחלה והכאבים."

ולצוות בית החולים, שלפעמים נקרא לטפל בפרסונל?

"ההתייחסות השוויונית לאיש צוות חולה, ההבנה למצבו ולהתחבטויות וההתלכטויות שבהן הוא שרוי - הן המפתח לריפוי, והן גם מצביעות על חוזקו של הארגון. אני מבקשת לנצל את ההזדמנות ולהודות כאן לכל העובדים שנהגו כך איתי ועזרו לי בהתמודדותי, ובכך הראו לי את האכזריות המעולה של האנשים והמטפלים העובדים בבית החולים שלנו."

כאשר בדיקות הדם תקינות לחלוטין וללא נגיעים פסוריאטיים. הפעם האבחנה הייתה קלה יותר, הדרך לקבלת התרופה הביולוגית התקצרה משמעותית - וגם כאן האפקט, למרבית השמחה, היה דרמטי כמו אצל האם.

עד כאן סיפור המעשה. אולם מסיפורה של חיה עולה עוד היבט, לרוב סמוי ומוסתר - המקרה שבו המטפל והמטופל חוברים יחד באדם אחד. כאשר אחד מאיתנו, ה"פרסונל", לוקה בבריאותו וזקוק לטיפול בבית חולים, צפות לא מעט בעיות ושאלות:

האם אני מטפל או מטופל? האם אני עובד בית החולים, או מקבל שירות מביית החולים?

האם אני חייב להסתיר ולהתבייש במחלתי, ובכך להימנע מיחס מיוחד ומרחמי הזולת - או שמא עלי להתיידיד עם הצד האפל של החולי ולשאת בגאון את מצבי? האם לאור הפגמים הבריאותיים אני עדיין ראוי? האם הם עושים אותי נחות?

ובכלל, האם היכרותי עם צוות בית החולים ועם הטיפול בסביבה מוכרת, שבה אני אנונימי וכולם מעורבים בטיפול, טובים לי או עומדים לי לרועץ? האם המעורבות החברתית-מקצועית נוחה לי או דווקא קשה ומכבידה? האם המחלה פוגמת ביכולתי המקצועית ובכושר השיפוט שלי? האם אעמוד בצפיפות של בני משפחתי ושל חבריי לעבודה?

"בחרתי שלא להסתיר"

...כמה הרבה שאלות, וכולן כבדות משקל. הפנינו אותן לחיה צרפתי, שחוותה על בשרה את "שני צדי המתרס". חיה עונה: "במקרה שלי, למרות שפניתי לביטוח הלאומי והוכרתי כנכה, לא רציתי לשקוע לתוך המחלה ובחרתי שלא להיעדר מהעבודה למרות הסבל והטיפולים". והיא מוסיפה ואומרת: "למרות שלא ברור מה ילד המחר,

**מייד עם קבלתה
ביחידה לראומטולוגיה
בלטה הסתירה שבין
מדדי המעבדה
התקינים למול
הממצאים הקשים
של נפיחות אצבעות
הידיים והרגליים**

**"מלכתחילה היה ברור
לי שלא אסתיר את
המחלה ולא איעדר
מהעבודה", אומרת
חיה, "אני רוצה
שירחמו עלי, אני
יכולה להתמודד עם
כל מצב"**

חיה צרפתי

ד"ר אמיר ענאי

**"ההתייחסות
השוויונית לאיש
צוות חולה,
ההבנה למצבו
ולהתחבטויותיו - הן
המפתח לריפוי והן
גם מצביעות על
חוזקו של הארגון",
מדגישה חיה**

על מנשם ונשמה

כמעט חצות בנתב"ג, שעתיים לפני ההמראה להאיטי, וד"ר לוי, העומד לנהל את פגיית בי"ח השדה באי מוכה האסון, מגלה שציוד המשלחת אינו כולל מנשמים למשקלים הקטנים. הוא מחליט להרים טלפון "הביתה", לוולפסון - ולא מתאכזב

ד"ר לוי (מימין) והמנשם נוחתים בהאיטי

מאת ד"ר יובל לוי

יום חמישי, 14.1.2010. השעה 23:00. טרמינל 1 בנתב"ג.

כל חברי המשלחת להאיטי, ואני ביניהם, נמצאים בשלבי התארגנות אחרונים. תדריך של מפקד המשלחת, תדריך אחרון של מפקד בית החולים, שיחה עם ישראלי תושב האיטי לקבלת הסבר על המקום שאליו אנו צפויים להגיע.

במהלך ההתארגנות, מגלים כי כמות הציוד שהובאה הינה גדולה בהרבה מיכולות מטוס המטען לשאת ועל כן יש לוותר על ציוד רב (בעיקר האוכל שלנו). בנוסף, מגלים שהמנשמים היחידים שיש למשלחת הינם מנשמים למשקל מעל 10 ק"ג.

כמי שהוגדר מנהל הפגייה של בית החולים השדה בהאיטי, היעדר מנשם למשקלים הקטנים בהחלט מהווה בעיה קשה עבורי. למרות השענה המאוחרת והעובדה כי טיסתנו צפויה לצאת בעוד כשעתיים, אני מחליט להרים טלפון לאדם היחיד שאולי יוכל לסייע בפתרון המצב - מנהל הפגייה של בית חולים וולפסון, ד"ר דוד קהלת. ברקע יושבת לי בראש העובדה, כי ביה"ח שיבא לא הסכים לתרום את האינקובטורים של המשלחת, ועל

המנשם מועלה למטוס, נעטף במספר שמיכות נוסעים של אל-על. בדרך מופלאה הוא מציל בהאיטי חיים של שני פגים קטנים ובאופן מפתיע גם חוזר שלם לארץ

הכי טוב שניתן ונלקח עימנו למטוס, שם הוא מוכנס לתא המטען המוגן ביותר ונעטף במספר שמיכות נוסעים של אל-על לצורך הגנתו. בדרך מופלאה, מגיע המנשם לבית החולים שלנו בהאיטי, מסייע לנו במהלך שהייתנו שם ומציל חיים של שני פגים קטנים. באופן מפתיע לא פחות, חוזר המנשם בשלמותו לארץ ולאחר ניקוי וחיטוי יסודיים הוא שב למקומו במחסן מכשירי החירום של הפגייה.

מוכנים להתגייס בן רגע

היו שאמרו במשלחת, שיפורו של המנשם הזה ממחיש יותר מכל את כוח הרצון, ההשקעה, ההתמדה והמסירות שאיפיינו את המשלחת הישראלית להאיטי. אבל אני אומר - יש עוד צד אחד לסיפור. יש בארץ בית חולים אחד, קטן, אינטימי ולא זוהר במיוחד. ממוקם בלב הארץ ונלחם לא אחת על קיומו מול בתי חולים גדולים אחרים בסביבה. אך דבר אחד בטוח, לבית החולים הזה יש נשמה. בית החולים הזה הוא כמו משפחה, ואם יש לך בעיה - אתה יודע תמיד שהמשפחה תסייע לך לצאת ממנה. בבית החולים הזה, כל אחד נחשב וכולם מוכנים להתגייס בן רגע לכל משימה שתידרש. בית החולים הזה הוא בית החולים שלי, בית חולים וולפסון שבחולון.

כן ארגון תרומות יהודי אמריקאי (JDC) רכש שני אינקובטורים ותרם אותם למשלחת. מתוך היכרותי הארוכה עם ד"ר קהלת, אני יודע מראש שאצלנו זה יהיה אחרת.

נעטף בארגז סנדוויצ'ים

ואכן, אני לא מתאכזב. ד"ר קהלת מספר על מנשם מסוג דראגר הנמצא במחסן, ומבקש לקבל אישור מנהל בכיר בבית החולים. השעה כבר אחרי חצות אך ד"ר זהבית זיו-נר, סגנית מנהל בית החולים, עונה מייד. היא לא מהססת, מכינה את חשיבות המשימה ואת הדחיפות, ומאשרת את השאלת המנשם.

בעוד אנו ממשיכים בהתארגנות, רכב עם נהג צבאי נשלח לבית החולים משדה התעופה. הזמן דוחק. ברור לי שהכול צריך להיות מוכן בבית החולים, כי אין זמן לבזבז.

בשיחה עם הפגייה בוולפסון מתברר לי לשמחתי שהרופא התורן הוא לא אחר מאשר ד"ר מוטי עיני, אשר ביחד עם צוות האחיות במשמרת מארגן במהירות את המנשם (וציוד נוסף שהתברר שחסר לנו), בודק את תקינותו ומכינו ל"העברה".

המנשם מגיע לשדה התעופה בדקה התשעים - אך כיצד יעלה למטוס?

כל שיש ברשותנו הוא ארגז עם סנדוויצ'ים, נייר דבק ושקיות גדולות. המנשם נעטף ונארז

מעמיסים את המנשם בנתב"ג

ד"ר לוי (משמאל) והמנשם באוהל הפגייה בהאיטי

תופסים את הבקע ברשת

פתרון חדש לבעיה עתיקה: שיטה חדשה זעיר-פולשנית לתיקון בקע מפשעתי מיושמת במחלקה הכירורגית בוולפסון. עשרות ניתוחים כאלו כבר בוצעו בהצלחה

גם לאחר החדרתה לחלל הנכון, התיקון מתאים לכל סוגי הבקע המפשעתי (ישיר, בלתי ישיר, פמורלי) ומאגד בתוכו את רוב יתרונות התיקון הלפרוסקופי: אשפוז קצר, חזרה מהירה לפעילות יום-יומית, יחד עם האפשרות לביצוע הניתוח בהרדמה מקומית או אזורית. את נושא הטיפול בבקעים מורכבים במחלקה כירורגית א' מרכז ד"ר אריה יודיץ, כירורג בעל ניסיון רב שהשתלם בשיטת "קוגל" במרכז רפואי גדול בבלגיה. פרופ' קנט הבלג, ממובילי השיטה, התארח במרכז הרפואי וולפסון והדריך את ד"ר יודיץ ואת צוות הכירורגים בביצוע ניתוח זה, שעשרות כמוהו כבר בוצעו בבית החולים לשביעות רצון המטופלים. יציין כי המהלך שלאחר הניתוח מתאפיין בהחלמה מהירה, צריכה מינימלית של משככי כאבים ודיווח אפסי על כאב לפי "סרגל הכאב". החולים מתניידים כבר ביום הניתוח, עובדה המקטינה את הסיבוכים הקשורים לשכיבה ממושכת.

במחלקה כירורגית א' בוולפסון, בראשותו של ד"ר שמעונב, בוצעו כבר עשרות ניתוחים מוצלחים בשיטת ניתוח חדשנית לתיקון בקע מפשעתי ("הרניה") - בעיה שכיחה מאוד, המציבה אתגר כירורגי מזה שנים רבות. הטכניקה החדשה, המבוססת על הנחת רשת בלפרוסקופיה, פותחה בשלהי שנות התשעים על ידי ד"ר קוגל, כירורג אמריקני. בארה"ב, אירופה ויפן נותחו עד כה באמצעות אלפי חולים עם תוצאות מצוינות הן לטווח הקצר והן לטווח הארוך. בשיטה זו מבוצע חתך קטן של שלושה ס"מ בבטן התחתונה, ולאחר הפרדת שק השבר מחדרת לחלל רשת ייעודית שתוכננה במיוחד על ידי ד"ר קוגל עצמו. הרשת מונחת בחלל הפרה פריטונאלי, בין דופן הבטן וקרומ הבטן (פריטוניאום), כך שהלחץ התוך בטני מקבע את הרשת ומונע את תזוזתה. הרשת בנויה מפוליאתילן ומחוזקת בטבעת עם "זיכרון צורה", המאפשרת לשמור את צורתה

הצלחה לטיפול חדשני בכף רגל סוכרתית

תשעה מ-12 חולי סוכרת, שהשתתפו במחקר בוולפסון, ניצלו מקטיעה בעקבות טיפול ביולוגי שנוסה לראשונה למטרה זו

אילן שרעבי (51), חולה סוכרת מחולון, נכווה בכף הרגל בחוף הים כי לא חש בחום הרב של החול עקב הפגיעה בעצבי כף הרגל. הפצע שנוצר ברגלו הזדהם והוא עבר שני ניתוחים, שבעקבותיהם נותר חור בכף רגלו. לור רופא (71) מבת ים, חולה סוכרת אף הוא, סבל מכיב קשה-ריפוי בעקב הרגל. שניהם נמנו על קבוצה של 12 חולי כף רגל סוכרתית, שעברו טיפולים קשים ועמדו בחלקם לפני קטיעה, עד שעברו טיפול ביולוגי חדשני במחלקה האורתופדית בוולפסון בניהולו של ד"ר דוד הנדל.

הטיפול הניסיוני, שנערך במסגרת מחקר חדש בבית החולים, השיג תוצאות מצוינות כאשר תשעה מתריסר החולים ניצלו מקטיעה, אצל רובם הגדול נסגר הפצע באופן מוחלט בתוך שלושה חודשים בממוצע, ובקרב הנותרים הפצע הצטמצם משמעותית. אצל אילן, לדוגמה, הטיפול החדש האיץ את צמיחת התאים עד לסגירת הפצע, וגם אצל לור הפצע נרפא לחלוטין ולדבריו הוא "יכול עכשיו לרוץ אחרי בחורות"...

המחקר נערך על ידי ד"ר זאב פלדברין, מנהל השירות לכף הרגל והקרסול, וד"ר אלכסנדר ליפקין, רופא בכיר ביחידה, והוצג לאחרונה בכנס האורתופדיה השנתי, שם עורר עניין רב. ד"ר פלדברין מסביר שבטיפול הביולוגי נעשה שימוש במקרופגים - תאי דם לבנים הנאספים מתרומות דם ומוזרקים ישירות לפצע ברגל. תאים אלה מפרישים אינטרלוקין 6, הגורם לריפוי הפצע באמצעות יצירת כלי דם חדשים ושגשוג של תאים המצפים את כלי הדם. "עד כה הטיפול במקרופגים היה מוכר בטיפול בפצעי לחץ אולם לא נוסה לטיפול בפצעים קשי-ריפוי ברגליים סוכרתיות", מציין ד"ר פלדברין, "לאור התוצאות המעודדות ככוונתנו להמשיך בטיפול זה". המקרופגים נתרמו לבית החולים על ידי חברת מקרוקור.

ד"ר זאב פלדברין

רוקחים נפלאות במרתף

מקצועיות טיפ-טופ, צניעות, פעילות התנדבותית ורוח צוות מלוכדת מאפיינים את בית המרקחת שלנו בוולפסון. אוירת הנתינה ללא תנאי, שמשרה מנהלת היחידה אריאלה הרשקוביץ, משפיעה על הצוות כולו ובאה לביטוי בכל פן של העשייה היום-יומית, מרוקחות קלינית מצוינת ועד לתמיכה ללא סייג בחבר שחלה. ביקור ביחידה שבאה מאהבה

מאת אהובה פרידמן

**בית המרקחת כשמו כן הוא:
"בית" הנותן תחושה של
חמימות ביתית, שבו רוקחים
לא רק תרופות אלא גם יחסים
חבריים ופעילויות התנדבותיות**

עבודה ברורה. מצד אחד, יש אחראי על כל מחלקה; מצד שני מתקיים ניווד של עובדים לביצוע משימות שונות בהתאם לצורך, מצב המאפשר גמישות בעבודה וניצול נכון של משאבי אנוש. אנשי הצוות מגלים בקיאות בתחומים רבים ועוזרים זה לזה בכל משימה. המסירות והמקצועיות שלהם מוערכות מאוד על ידי אריאלה. "גם הרמטכ"ל הטוב ביותר לא יכול להצליח ללא החיילים שלו", היא אומרת בחיוך.

כבר בתחילת הסיור בבית המרקחת קל להתרשם מהאווירה השלווה ומעבודת הצוות המשולבת והמורכבת שמאפיינת את המקום. הכניסה, כאמור, אינה מעידה על המפעל העצום המסתתר בפנים. מעבר למבוא והדלפק המקבלים פני הבאים ישנו מערך רחב ידיים, רחב חדרים ומחסנים, שבו

"פתחון לב" באמצעות קנייה מרוכזת של מצרכים לקראת החגים). אריאלה הרשקוביץ, מנהלת בית המרקחת, מביאה איתה רוח התנדבותית סוחפת ומפיחה אותה בתוך היחידה. אריאלה פעילה בסניף הישראלי של ארגון "בני ברית" - אחד הארגונים היהודיים הגדולים בעולם, הפעיל במגוון רחב של פעילויות חברתיות למען הקהילה ולרווחת הנוקדים. הארגון הישראלי מונה מעל 3,600 חברים הפועלים במסגרת לשכות, כאשר כל לשכה מתמקדת בפעילויות התנדבותיות ייחודיות. לפני כשנתיים כיהנה אריאלה כנשיאה של הלשכה בחולון, ובתקופת נשיאותה הרימה הלשכה תרומה למען תושבי הצפון במהלך מלחמת לבנון השנייה, עזרה בארגון טקס בר מצווה לנערים ממשפחות מצוקה, וזאת בנוסף לפעילות מתמשכת של עזרה לנכים, למיעוטי יכולת ולאטיסטים.

כשאנו משוחחות על ההתנדבות, העיניים של אריאלה בורקות. היא חיה את הנתינה בכל מאודה, וקל לראות זאת. אולם היכולת שלה לעשות ולתת היא רחבה בהרבה. אריאלה חברה בוועדת הלסינקי בוולפסון, חברה בוועדה לניהול סיכונים ומנהלת את בית המרקחת תוך הקפדה על סטנדרטים מקצועיים גבוהים. היא מהווה דוגמה מקצועית, אנושית והתנדבותית לצוות בית המרקחת המונה כ-25 איש - רוקחים, פקידות, נוחות עזר, משנעים ומתנדבים, כולם מיומנים בתחומם ושותפים לעבודת צוות ראויה לציון.

**מצד אחד יש בצוות אחראי
על כל מחלקה; מצד שני
מתקיים ניווד עובדים גמיש
המאפשר עמידה במשימות
וניצול נכון של משאבי אנוש**

מה עושים בבית המרקחת?

פעילות רגולטורית <<< קביעת נהלי עבודה, טיפול בטופס 29 ג' (הדן בשימוש בתרופות שאינן רשומות על ידי משרד הבריאות), השתתפות בוועדות מקצועיות שונות.

פעילות פיננסית ורכש <<< רכישת תרופות בהתאם לנהלים ובמסגרת התקציב תוך מתן דגש על איכות התכשירים והבטחת טיפול אופטימלי לחולים - ותוך ניהול ותיעוד דוחות ניהול תקציב, בקרה ומעקב.

שירותים קליניים <<< מתן ייעוץ ומידע מקצועי לצוות הרפואי והסיעודי במגוון נושאים (מידע בנושא יציבות תרופות למתן I.V., אינטראקציה בין מרכיבים שונים בתמיסות לעירוי, אופן מיהול ומתן תרופות, התוויות וחלופות אפשריות). ביצוע קשת רחבה של הכנות (תכשירים סטריליים להזרקה, תמיסות להזנה תוך ורידית, תרופות פרטניות שלא ניתנות להשגה באופן מסחרי עבור חטיבת הילדים והיחידה לטיפול נמרץ ביילוד, תרופות ציטוטוקסיות לטיפול כימותרפיים על פי מרשמים פרטניים ובתנאים ייחודיים).

אספקת תרופות <<< אספקה שוטפת של תרופות למחלקות האשפוז, מרפאות החוץ והמכונים - בעיקר באמצעות שיטת "הרוקחות המחלקתית" שהופעלה לאחרונה מחדש, ובמחלקות שבהן לא מופעלת שיטה זו - על בסיס דרישות המחלקה.

השתתפות במחקרים קליניים <<< בית המרקחת משתתף באופן פעיל בכ-90 מחקרים קליניים. הוא אחראי על קבלת תרופות המחקר, אחסונו בהתאם לנדרש, הכנת התרופות למתן, ניפוק התרופות לחולים לפי תנאי המחקר וניהול רישום ומעקב.

המקררים מחוברים לחיישנים מיוחדים בעלי רגישות רבה, קיים מידור בין חדרי ההכנה השונים, שתי כספות מיוחדות מכילות את חומרי הטוקסיקה ומתקיימת הפרדה מאובטחת בין חלל בית המרקחת לבין החדרים שבהם מאוחסנים חומרים דליקים (והמאובזרים, אגב, במתזים הפועלים אוטומטית אם יש צורך בכך). מה נאמר? מקצועיות טיפ-טופ, צניעות, פעילות התנדבותית ורוח צוות מלוכדת - אנחנו יוצאים מבית המרקחת בתחושה שיש על מי לסמוך, ובעיניים עצומות.

מתנהלת פעילות מגוונת ורב תחומית: אספקת תרופות ליחידות בית החולים, רוקחות קלינית הכוללת ייעוץ לצוותים הרפואיים והשתתפות במחקרים, הכנת תרופות מיוחדות לחטיבת הילדים (כ-450 הכנות בחודש) ולטיפולים כימותרפיים (כ-850 הכנות בחודש), פעילות רגולטורית ופעילות בתחומי הפיננסים והרכש (ראו הרחבה במסגרת). נושא האיכות והבטיחות הוא כלל ברזל ביחידה חשובה שכזאת. בית המרקחת מאובטח ומחובר למערכת אזעקה, כל

אריאלה חברה בוועדת הלסינקי שלנו, חברה בוועדה לניהול סיכונים ומנהלת את בית המרקחת תוך הקפדה על סטנדרטים מקצועיים גבוהים

רפואה

הפסיכולוגיה הרפואית היא תחום העוסק ביחסי הגומלין בין גוף ונפש בהתייחס להתפתחות מחלות גופניות ולהתמודדות עמן. שיתוף פעולה עם המכללה האקדמית תל אביב יפו הוליד מרכז חדש כזה גם אצלנו בוולפסון - למאושפזים ולציבור הרחב

הטיפולים הם אינדיבידואליים, זוגיים, משפחתיים וקבוצתיים, קצרי טווח או ארוכי טווח, ומשלבים טכניקות כמו הרפיה, היפנוזה, רפואית, ביו-פידבק, דמיון מודרך ועוד

יישום התערבויות פסיכולוגיות עשוי לסייע בזירוז תהליכי החלמה, בקיצור ימי אשפוז, בירידה בצריכת תרופות, בעלייה בשביעות רצון המטופלים וגם בצמצום ההוצאות

מדוע יוסי מסתיר את המחלה? מה בעצם קרה לראובן? ומה עושים עם החרדות של רויטל? המשותף לשלושתם היא עובדת היותם אנשים בריאים בנפשם שעברו אירוע גופני, וכעת הם צריכים להתמודד עם ההשלכות הפסיכולוגיות של אירועים אלה לאורך זמן. בקומה ארבע במגדל האשפוז המתחדש נפתח לא מזמן המרכז לפסיכולוגיה רפואית - מיום המשותף למרכז הרפואי וולפסון ולמכללה האקדמית תל אביב יפו שבסמיכות גיאוגרפית לבית החולים.

האוזן תלויה על הקיר

במסגרת תפקידנו העיתונאי זכינו לפגוש את מקימות המרכז, פרופ' רבקה יעקובי וד"ר נועה ברק, אשר אירחו אותנו בחדרים משופצים ומעוצבים בטוב טעם, באווירה שונה בתכלית ממה שהורגלנו אליה בהווה המחלקתית. על הקיר תלויה תמונה ובה מודל גבס של אוזן אמנותית, המשקפת את מהות השירות הייחודי אצלנו בבית החולים: קודם כול,

כשרויטל חשה כאבי בטן עזים וצבע פניה הפך לחיוור, היה ברור לה שהכול מתערדר מחדש. רויטל התמודדה בעבר עם מחלת הסרטן, וכאבי הבטן הדליקו אצלה שוב נורה אדומה. המיחושיים התגלו אמנם כווירוס אשר חלף במהרה, אולם רויטל החליטה להתמודד עם הכאב והפחד ולפנות לטיפול פסיכו-רפואי במרכז לפסיכולוגיה רפואית.

ראובן, גבר בן 42, לקה באירוע לבבי לפני ארבעה חודשים. מאז הוא מצוי במצב רוח ירוד. אשתו מספרת על התפרצויות של בכי, אפתיה, חוסר רצון ללכת לעבודה, חוסר תיאבון ובעיות בתקשורת עם הילדים. אשתו הציעה לו לפנות לקבלת טיפול פסיכו-רפואי בבית החולים, ולבסוף הוא ניאות לכך.

יוסי, נער בן 12 אשר מחלת הסוכרת התגלתה אצלו לפני כשלושה חודשים, שרוי במצוקה. הוא צריך להזריק אינסולין מדי יום, ולכן לטיול השנתי המתקרב ובא הוא לא יצא. יוסי מפחד מה יגידו החברים, וכיצד יסביר להם מדוע אינו יכול לאכול ממתקים.

בלב ובנפש

מאת רינת הירש ודליה המאירי

ב-2003 נפתחה במכללה האקדמית תל אביב יפו תוכנית לימודים לתואר שני בפסיכולוגיה רפואית, היחידה מסוגה בארץ. תהליך ההכשרה, הפרקטיקום וההתמחות נעשים בבתי חולים כלליים.

בראש תוכנית הלימודים הזו עומדת פרופ' רבקה יעקובי, ואנו מפנות אליה את השאלה: מי יכול ליהנות מהשירות? "שירותי המרכז מיועדים לאוכלוסייה מגוונת, החל מאנשים המצויים במצבי דחק עקב בעיות או הפרעות גופניות כגון בעיות פריון, הפרעות גינקולוגיות, חרדות לפני ניתוחים או פרוצדורות רפואיות פולשניות, כאב כרוני, מצבים אקוטיים כמו פציעה או מחלה חריפה, חולים במחלות כרוניות כמו מחלות מעי דלקתיות, סוכרת, מחלות עור, מחלות לב, סרטן ועוד, וכמובן לחולים במחלות מאיימות על החיים אשר זקוקים להתערבות פסיכולוגית. בנוסף, הקליניקה ערוכה לתת טיפול במצבי משבר וטראומה לנפגעי קרב, טרור, תקיפה מינית, תאונות דרכים או אירועים טראומטיים אחרים."

"לא להישאר לבד"

פרופ' יעקובי מבקשת להדגיש כי מהות הטיפול הפסיכולוגי-רפואי היא התמודדות דרך גיוס המשאבים הפנימיים והחיצוניים, להקלה וסיוע לאנשים שנקלעו למשבר עקב מצב גופני קשה "פעמים רבות תהליך זה מאפשר צמיחה והתפתחות אישית גם בתחומים נוספים", היא מוסיפה, "המרכז ערוך לספק מגוון שירותים בקידום התנהגות בריאותית כגון הפסקת עישון, היענות להמלצות רפואיות, שמירה על אורח חיים בריא ועוד".

הטיפול במסגרת השירות החדש יינתנו במסגרת ייחודית, משפחתית וקבוצתית - והם מיועדים הן לציבור הרחב והן לחולים המאושפזים בבית החולים, כמו כן בתיאום מראש עם המרכז. המרפאה פועלת בבית החולים שלושה ימים בשבוע, בימי א', ג' וה'; ותורים ניתן לתאם במרכז זימון תורים, משרד המרפאות בטל' 03-5028211.

"אין בציבור די מודעות לתחום הפסיכולוגיה הרפואית", מסכמת פרופ' רבקה יעקובי, "זאת בעוד שסיוע יחסית קצר וממוקד יכול לשפר משמעותית את איכות חייהם של החולים ולהקנות להם כלים להתמודדות עם הבעיות. אנשים לא צריכים להישאר לבד בהתמודדות הקשה". ולנו לא נותר אלא להוסיף: המרכז לפסיכולוגיה רפואית, שירות חדש בבית החולים שלנו, מהווה דרך נוספת, ייחודית ומיוחדת לעזרה ולתמיכה בקהילה.

תרופות, בעלייה בשביעות הרצון של המטופלים, וגם בצמצום ההוצאות. כל אלה הם מעניינה של מערכת הבריאות".

מניעה, טיפול ושיקום

פסיכולוגים רפואיים פועלים כיום במחלקות ובמרפאות של בתי החולים, בתחומים רבים ביניהם כירורגיה, גינקולוגיה, אונקולוגיה, דיאליזה, גסטרו וקרדילוגיה - "בכל המחלקות שבהן הוכח הקשר המחקרי ליעילות הטיפול בכל אחד מהשלבים של מניעה, טיפול ראשוני ושיקום", מסבירה ד"ר נועה ברק. כמי

ד"ר נועה ברק

סיוע קצר וממוקד יכול לשפר משמעותית את איכות חי החולים ולהקנות להם כלים להתמודדות עם הבעיות. עבורנו, זו דרך נוספת לסייע למטופל ולקהילה

שמכנה בתפקיד יו"ר חטיבת הפסיכולוגים הרפואיים בהסתדרות הפסיכולוגים בישראל, היא מספרת לנו על ההכשרה הנדרשת מפסיכולוגים רפואיים בישראל: "בשנת 2001 הכירה מועצת הפסיכולוגים בפסיכולוגיה הרפואית כמומחיות ייחודית בפסיכולוגיה. הדבר עוגן בחוק (תקנות הפסיכולוגים) וכן הוגדרו גוף הידע וההנחיות לתהליך ההתמחות הנדרש לשם רכישת המומחיות. בשנת

להקשיב למטופל. רבקה ונועה, פסיכולוגיות רפואיות וקליניות, הן נשים מצליחות ומוכרות מאוד בתחומן, אשר ראו לנגד עיניהן הזדמנות להגשמת חזון המכללה בתחום התרומה לקהילה.

הפרויקט המשותף התאפשר תודות לתמיכתו של מנהל בית החולים, ד"ר יצחק ברלוביץ, אשר פתח את הדלת לשיתוף פעולה בתחום הפסיכולוגיה הרפואית בין המכללה האקדמית והמרכז הרפואי.

במה עוסקת הפסיכולוגיה הרפואית? - אנו שואלות את פרופ' יעקובי. "הפסיכולוגיה הרפואית עוסקת ברמה התיאורטית, הקלינית והמחקרית בסוגיית יחסי הגומלין בין גוף לנפש, ובאופן ספציפי יותר - בקשרים שבין המשתנים הפיזיולוגיים לבין המשתנים הפסיכולוגיים, החברתיים והתרבותיים, היכולים להשפיע על התפרצות תופעות ומחלות גופניות, דרכי ההתמודדות איתן ומניעתן", היא משיבה.

"ארגז כלים" ייחודי

מהן ההתערבויות השכיחות בעבודתכן? - אנו סקרניות לדעת. ד"ר ברק: "בעיקר התערבויות מתאימות שניתן ליישמן במערכת הרפואית, כגון הכנה נפשית לניתוחים ופרוצדורות רפואיות אחרות, ייעוץ בקבלת החלטות, התמודדות עם כאב, סיוע לחולה בהתמודדות עם מצבים ועם טיפולים קשים ביותר. ההתערבויות נעשות תוך מאמץ לשמר איכות חיים, תמיכה במשפחה התומכת באדם חולה, וכן תוך עבודה עם הצוות הרפואי בנושאים כדוגמת יחסי חולה-רופא, דרכי מסירת מידע רפואי קשה, שיפור יכולת ההתמודדות של הצוות במצבי לחץ קשים כמו חשיפה מתמדת לחולי ולמוות, בין אם של מטופל או של איש צוות".

כדי להבין קצת יותר שאלנו את ד"ר נועה ברק איך מיושמת הגישה הזאת בבתי החולים. "המצויאות בעבודה עם החולים מחייבת לא פעם סוגי התערבות שיש להתאימן לתנאי המקום והזמן (ריתוק למיטה, חשפוח) ולרצף הקשר הטיפולי, תוך שימוש ב'ארגז כלים' ייחודי", היא משיבה, "הטיפולים הניתנים הינם טיפולים אינדיבידואליים, זוגיים, משפחתיים וקבוצתיים, קצרי טווח או ארוכי טווח, תוך שימוש בטכניקות כמו הרפיה, היפנוזה רפואית, ביו-פיזיק, דמיון מודרך ועוד. מחקרים שנעשו בתחום מצביעים על כך שיישום התערבויות פסיכולוגיות כאלה עשוי לסייע בזירוז תהליכי החלמה, בקיצור ימי אשפוז, בירידה בצריכת

מאת אסתר אהרוני, סגנית מנהלת שירותי הסיעוד

המדריכים הקליניים נפגשים בפורום

במהלך חודש ינואר התקיים מפגש של פורום מדריכים קליניים ראשון בסדרת המפגשים לשנת 2010. המפגש נפתח בברכות של מנהל בית החולים ד"ר ברלוביץ ושל מנהלת שירותי הסיעוד לידיה ריחני, ובמהלכו הוכרו על פתיחתו הרשמית של אתר "פורום מדריכים קליניים" באתר האינטראנט של בית החולים. בנוסף לכך השתתפו המדריכים בסדנה בנושא שימושי הרפלקציה בהדרכה. מטרת המפגשים היא העצמת המדריכים הקליניים כחלק מיישום המלצות מחקר בנושא "תפיסת דימוי עצמי מקצועי של מדריכים קליניים". הפורום מהווה קבוצת איכות מקצועית ומשמש את המדריכים הקליניים להפריה הדדית, החלפת דעות ועדכון ידע, וכאמצעי לקשר עם בית הספר לסיעוד ועם הנהלת הסיעוד. את תוכנית המפגשים שיתקיימו במהלך השנה מובילה ועדה מארגנת, הכוללת נציגות מבית הספר, הנהלת הסיעוד ומדריכות קליניות.

מטרת המפגשים היא העצמת המדריכים, כחלק מיישום המלצות מחקר בנושא "תפיסת דימוי עצמי מקצועי של מדריכים קליניים"

"הכנס תרם רבות, ישנה תחושה של יחס חם ואכפתיות, תודה רבה - נהנית", כתבה אחת האחיות החדשות בטופס המשוב

כנס אחיות חדשות

בחודשים האחרונים נקלטו בוולפסון 60 אחים ואחיות - מספר שיא של עובדי סיעוד חדשים. כחלק מתוכנית הקליטה המוסדית בסיעוד, יזמו אורנה צבי ושושי פרידמן כנס אחיות חדשות, שהתקיים בבית החולים לראשונה במתכונת זו. הכנס הציג בפני האחיות והאחים שהצטרפו לאחרונה לסגל את המבנה הארגוני של בית החולים, השירותים והלקוחות, ובמהלכו נערך מפגש חווייתי עם בעלי תפקידים מרכזיים בבית החולים והתקיימה הרצאה בנושא "היכרות עם תלוש השכר". כל המשתתפים בכנס נתבקשו למלא שאלון משוב, שמתוצאותיו עולה כי הכנס הניב רמת שביעות רצון גבוהה. היטיבה לתאר אחת המשתתפות, שככתבה בטופס המשוב: "הכנס תרם רבות, יש לערוך אותו מדי שנה, ישנה תחושה של יחס חם ואכפתיות, תודה רבה - נהנית". בכוננת הנהלת הסיעוד להפוך יום זה לחלק קבוע בתוכניות הקליטה של אחיות חדשות במוסד.

סדנת תפירה בחדר ניתוח

תפירת חתך ניתוחי הינה פעולת סיעוד שנלמדת אמנם בהכשרה העל-בסיסית של אחיות חדר ניתוח, אך לא יושמה עדיין בעשייה הסיעודית בפועל. במהלך החודשים נובמבר-דצמבר 2009 נערכו לאחיות חדר ניתוח שתי סדנאות הכשרה במטרה להקנות להן מיומנות בביצוע תפירת חתך ניתוחי. את הסדנאות תכננו והפעילו אחיות חדר הניתוח כרמית נדף ורותם ראניה, והן נערכו

בפיקוחם ובהדרכתם של ד"ר פרנד, מומחה בכירורגיה פלסטית-קוסמטית, וד"ר קרמר, מתמחה בכיר בכירורגיה פלסטית. בסדנאות השתתפו 30 אחיות חדר ניתוח שעמדו בתנאים הנדרשים, וכמחציתן מבצעות כיום את הפעולה על פי המדיניות שנלמדה, תוך שיתוף פעולה מלא של הכירורגים ולשביעות רצון הצוות הסיעודי.

כמחצית מ-30 האחיות שהשתתפו בסדנאות מבצעות כיום תפירת חתך ניתוחי בחדר ניתוח, בשיתוף פעולה מלא של הכירורגים

בובות זה לא משחק ילדים

תחום הסימולציות בלמידה - תחום מתפתח בחינוך לסייעוד בכלל, ובבית הספר האקדמי לסייעוד ע"ש א. וולפסון בפרט - זה היה נושאו של כנס מורות לסייעוד, שנערך בנהריה בסוף ינואר השנה תחת השם "בובות זה לא משחק ילדים". החל משנת 2009, בחינות הרישוי לקורסים העל-בסיסיים נערכות במרכז לסימולציות (מ.ס.ר) שבו מתמודדים הסטודנטים עם תרחישים מדמי מציאות בשילוב שחקנים. בית ספרנו משלב מעבדות וסימולציות בכל שלבי הלימוד וההתנסות הקלינית. החל משנה א' מתמודדים הסטודנטים עם פתרון "תרגילים מתגלגלים", בשנה ב' משולבות בלמידה מעבדות המדמות חדר חולים ובו

מתנסים הסטודנטים במתן זריקות, החדרת עירויים, הכנסת זונדה, החדרת קטטר, חיבור למוניטור ועוד; ובשנה ג' לומדים הסטודנטים במסגרת קורס תקשורת של התערבות קצרת מועד במשפחה, כיצד להתמודד עם מצב משברי שחווים מטופל ומשפחתו וזאת על ידי שילוב משחק וקבלת משוב צמוד משחקנים מקצועיים. מגמה זו, של שילוב סימולציות ותרחישים בתהליך הלמידה בבית הספר, עתידה לתפוס תאוצה דרך פיתוח הנושא באמצעות האינטרנט ללמידה מרחוק, זאת מאחר ששעות ההתנסות הקלינית מצומצמות ואינן מאפשרות את מרב הלמידה הנדרשת כיום מהבוגרים.

שירלי קרמר

נפרדים מקורס על-בסיסי בבריאות הציבור

עוד בתחילת המאה פעלו בארץ סניפי "טיפת חלב", או "התחנה לבריאות המשפחה" בשמם העכשווי, וליוו במסירות את התינוקות הגדלים ואת ההורים הצעירים. תחילת המפעל הייחודי, שאין כדוגמתו בעולם כולו, באחיות מבית החולים הדסה שראו את מצוקתם של התינוקות בירושלים והעמיסו על חמור דליי חלב לחלוקה, ומכאן גם השם הוותיק "טיפת חלב". מאז הוגדרו ושוננו תחומי הפעילות והעשייה והותאמו לדור ההורים המשתנה. תפקיד האחיות בתחנה הורחב והשתנה גם הוא. כבר מזמן האחיות אינן רק מחסנות, אלא הרבה יותר מכך. הקורסים העל-בסיסיים מקנים להן ידע, כלים, ביטחון ויכולת לפעול בצורה מקצועית למען הקטנטנים וההורים. זו השנה הראשונה שבה הקורס אינו מתקיים בבית ספרנו ובכך אנו 'סוגרים' כעשרים שנות קורסים על-בסיסיים איכותיים בבריאות הציבור. האחיות המסיימות, שעמדו בהצלחה בבחינות הרישוי הממשלתיות, ממלאות במקצועיות את תפקידן ומשתלבות בתפקידים בכירים. בהצלחה בהמשך!

שפרה מאור

הרחבת סמכויות לאחיות פסיכיאטריות

החל בחודש מאי 2007 הסמיך מנכ"ל משרד הבריאות אחיות בעלות הכשרה על-בסיסית בפסיכיאטריה, להחליט על מתן טיפול תרופתי בהתאם לפרוטוקולים פרטניים, לפי פקודת הרופאים בסעיף 3 - "יחוד העיסוק ברפואה הינן: בדיקת חולים ופצועים, אבחונם, ריפויים ומתן מרשם..." הרחבת הסמכויות של האחיות בפסיכיאטריה נובעת מתוך הכרה שהאחריות הציבורית מאפשרת כיום לאחיות הפסיכיאטריות בוגרות הקורס, המקבלות הכשרה רחבה בתחום הפרמקולוגיה ומתנסות בקבלת החלטות בצמוד לרופאים במרפאות, לקדם את הטיפול והשירות הניתן לחולים הפסיכיאטריים במערכת האשפוז.

לילית טרייסטר

ראויה לציון

צוות בית הספר ותלמידיו גאים בסטודנטית שנה ד' אקדמית, סופי מבשב, אשר קיבלה הצטיינות דיקאן על הישגיה הלימודיים. ברכות ואיחולי המשך הצלחה!

יו"ר חדש לעמותת הידידים

ברכות לבן חור ירושלמי, שנבחר ליו"ר עמותת ידידי וולפסון, ותודה לאלי בארי על פעילותו הבלתי נלאית למען בית החולים

על ידי ארגון אירועי התרמה ומזה כ-15 שנה כחבר הוועד המנהל של עמותת ידידי בית החולים. בנוסף היה פעיל בארגוני התנדבות שונים, ביניהם אק"ם, איל"ן והאגודה למען החייל בת ים. מנהל בית החולים, ד"ר יצחק ברלוביץ, ברך על הבחירה, איחל הצלחה לירושלמי והודה בחום לאלי בארי על פעילותו הבלתי נלאית למען וולפסון. תוך הבעת תקווה שימשיך לסייע ולתמוך כחבר מן המניין בעמותת הידידים. כולנו מצטרפים לאיחולים ולתקוות הללו.

בן חור ירושלמי, פרסומאי ומעצב תושב חולון, נבחר ליו"ר החדש של עמותת ידידי המרכז הרפואי וולפסון. ירושלמי נבחר פה אחד בישיבת הנהלת העמותה שהתקיימה לאחרונה, והוא מחליף את אלי בארי שכיהן בתפקיד בהצלחה רבה בשלוש השנים האחרונות. בן חור ירושלמי (46) מכהן כמנכ"ל בחברת "פרסום המערכת" שבבעלותו. הוא מרבה בפעילות התנדבותית בכלל ובסיוע לוולפסון בפרט: לעמותת הידידים הוא מסייע מזה 26 שנה, בשנים הראשונות בסיוע חיצוני

מעוניינים לתמוך בפעילות עמותת הידידים ולתרום לקידומו של המרכז הרפואי ע"ש אדית וולפסון? צרו קשר בטל' 03-5028596 או 03-5028819 או במייל friends@wolfson.health.gov.il

יפוי של נתינה

בזכות לאה, המטופלות יוצאות מחדר הטיפולים זוהרות ומחייכות. הטיפולים הקוסמטיים שהיא מעניקה אף מקילים על תופעות הלוואי של הכימותרפיה

לאה כהן, קוסמטיקאית בעלת קליניקה פרטית, מתנדבת מזה ארבע שנים במכון האונקולוגי בוולפסון במסגרת פרויקט "להיראות טוב - להרגיש טוב" בחסות האגודה למלחמה בסרטן. בזמן הטיפולים הכימותרפיים לאה עושה למטופלות עיסוי פנים וטיפולי

רייקי, מאפרת אותן ומשוחחת איתן. בין המטופלות שנהנות מהפינוק יש כאלה שביים-יום אין בידן לשלם עבור טיפול קוסמטי, ובבית החולים הן מתנסות בכך בפעם הראשונה. לאה, תושבת חולון ואם לשני בנים, היא גם ציירת חובבת שכבר ערכה תערוכות מצוירות בחולון וזכתה על כך לתגובות חמות. גם בפעילותה ההתנדבותית, חשובות לה התגובות החמות מהנשים. "אני שמחה כשאני רואה שעוד הפנים שלהן יפה יותר, שהן נראות טוב יותר ויוצאות מהטיפול עם מצב רוח משופר", היא אומרת.

"בזכות לאה, המטופלות יוצאות מחדר הטיפולים זוהרות ומחייכות", אומרת עפרה רביזדה, אחות אחראית במכון האונקולוגי, "הטיפולים הקוסמטיים מקילים על תופעות הלוואי של הכימותרפיה כמו יובש בעור, ומשתלבים יפה במכלול הטיפולים המסייעים המוצעים במכון לשיפור הרגשתם של המטופלים".

במסיבה השנתית לכבוד 280 מתנדבי עמותת יע"ל בוולפסון, תרמו המתנדבים 100 אלף שקלים לרכישת ציוד רפואי לבית החולים. תודה מכולנו!

משמאל לימין: חמדה ישראלי, מוטי ששון, ד"ר יצחק ברלוביץ, ברכה נחמן ואסתר פירון

במסיבה השנתית המסורתית שנערכה בוולפסון לכבוד עמותת המתנדבים יע"ל (יד עזר לחולה) ולציון יום המתנדב הבינלאומי, מסרה יו"ר העמותה בוולפסון, חמדה ישראלי, תרומה בסך של 100 אלף שקלים לידי מנהל בית החולים. מקור התרומה מהכנסות הקפיטריה ועגלות המזון הניידות המופעלות על ידי המתנדבים בבית החולים, והיא מיועדת לרכישת ציוד רפואי מתקדם. ד"ר ברלוביץ הודה על התרומה וציין כי "מעבר לתרומה הכספית, יותר חשובים מאור הפנים ושמחת החיים שאתם המתנדבים מביאים לחולים, מה שתורם להבראתם ולאיכות חייהם". במהלך האירוע הועלתה על נס עבודתם הברוכה של כ-280 המתנדבים, גימלאים ברובם, המסייעים ביחידות בית החולים השונות. את הטקס כיבד בנוכחותו גם מוטי ששון, ראש העיר חולון, שהודה למתנדבים ואמר כי "החוסן החברתי של קהילה נבחן בתרומת החזק לחלש, העשיר לעני והבריאה לחולה". עוד נכחו בטקס וברכו סגנית ראש עיריית בת ים, אסתר פירון, ויו"ר מועצת ארגוני יע"ל הארצית, ברכה נחמן. בחלק המקצועי של האירוע הרצתה ד"ר הדי אורבר, מנהלת מחלקה פנימית ב', על "מחלות ניווניות של המפרקים בגיל השלישי" ואף ענתה על שאלות מהקהל. את המסיבה חתמה להקת הנגנים של מאיר מרשל, שכראוי לאירוע כזה הופיעה בהתנדבות.

וכל השאר היסטוריה

בבניין החדש שבנייתו טרם נסתיימה, בתוך מהומת הפועלים וההצטיידות, נערך הניתוח הראשון בוולפסון. ד"ר יוסף שנטמן, המרדים באותו ניתוח, חזר עם ד"ר רביב 30 שנה אחורה, אל פסח 1980 ואל עוד ציון דרך היסטורי בתולדות בית החולים

מאת ד"ר עוזי רביב

מכאן עברנו: ביה"ח ביפו

ד"ר יוסף שנטמן

"אינני זוכר את שמה של היולדת - המנותחת, ואי אפשר כבר להשיג את גיליון הלידה שלה, אבל הייתה זו חוויה ראשונית והתחלה של עבודה רבת שנים"

כמרדים בנייתו זה. לא, אינני זוכר את שמה של היולדת-המנותחת, ואי אפשר כבר להשיג את גיליון הלידה שלה. אבל הייתה זו חוויה ראשונית והתחלה של עבודה רבת שנים כחדרי הניתוח של בית החולים. ד"ר יוסף שנטמן נולד באודסה שברוסיה בשנת 1934. לאחר סיום לימודי הרפואה נקלט במחלקת ההרדמה של בית חולים גדול בעיר זו, והגיע לדרגת מנהל המחלקה. בשנת 1973 עלה לארץ ועד מהרה נקלט במחלקת ההרדמה באגף דונולו ב' של בית החולים ביפו, ועם השנים הגיע לדרגת סגן מנהל המחלקה. לאחר עשרים שנות עבודה במחלקה פרש לגימלאות בגיל 65 ומאז הוא ממשיך לעבוד בבית החולים כמתנדב.

פעם מרדים - תמיד מרדים...

ד"ר שנטמן מספר שלא ידע מילה עברית עם עלייתו ארצה, אך ממש הכריח את עצמו ללמוד את השפה בה הוא שולט כיום היטב. במשך השנים הוא פעיל בקליטת עלייה במסגרת הפורום הציוני של השר שרנסקי, ובעיקר בקליטת רופאים. הוא וכמה רופאים נוספים פעלו לקלוט רופאים עולים חדשים במסגרת מחלקת ההרדמה. מבין אלה, גויסו כ-15 רופאים לעבודה במחלקת ההרדמה בוולפסון.

בנוסף לעבודתו ההתנדבותית פועל ד"ר שנטמן בפורום הרופאים הגימלאים עובדי המדינה, העומד על משמר זכויותיהם של רופאים אלה. כיום יש לד"ר שנטמן יותר זמן פנוי למשפחתו - לאשתו, מהנדסת בגימלאות מהתעשייה האווירית, לבנו ובתו ולששת נכדיו היכולים היום ליהנות יותר מהסבא ומהסבתא. "המסע בזמן" אל הניתוח הראשון בוולפסון אמנם מעורר בו גלי נוסטלגיה, אך שלא תטעו לרגע: מאז פרישתו ממשיך ד"ר שנטמן לעבוד בהתנדבות כרופא מרדים בוולפסון, כמו שנאמר: פעם מרדים, תמיד מרדים...

אביב 1980, קצת לפני פסח. בית החולים הממשלתי יפו, על שלושת אגפיו הפזורים בעיר, נתון בקדחת אריזה - עומדים לעבור לבניין החדש של בית החולים אשר בתל גיבורים שבחולון, בניין שעמד בשיממונו שנים רבות בגלל פרשת שוחד שעצרה את בנייתו. עם מינויו של ויקטור שם טוב לשר הבריאות הוא החליט להפסיק את בניית בית החולים ע"ש אייזנברג ביפו (כיום מכללת תל אביב) ולהתרכז בסיום בנייתו של בית החולים שבתל גיבורים, שהושלם בסיועה של משפחת וולפסון מאנגליה ונקרא ע"ש הגב' אדית וולפסון. בית החולים החדש היה אמור לקלוט את כל מחלקות בית החולים ביפו, וכן חלק מרופאי "שמואל הרופא".

היו אלה אפוא הימים האחרונים לשהותנו ביפו. בבניין החדש עבדו עדיין פועלים רבים שהשלימו עבודות בנייה, שינויים של הרגע האחרון, הכנסת ציוד למחלקות, למכון הרנטגן וחדרי הניתוח. בתוך כל המהומה הזאת בוצע הניתוח הראשון במרכז הרפואי וולפסון - חתך קיסרי לאישה שהתקשתה ללדת.

זכות ראשונים למחלקת נשים

על חוויית הניתוח הראשון הזה מספר ד"ר יוסף שנטמן, לשעבר סגנו של ד"ר שאול עזרא, מנהל ההרדמה אצלנו בוולפסון במשך שנים רבות: "המחלקה הראשונה שעברה לוולפסון הייתה מחלקת נשים בראשותו של ד"ר זכות, שהיה גם סגנו של מנהל בית החולים ד"ר קורדובה. בתוך כל הבלגן של עבודות סיום הבנייה, ביצעו הגינקולוגים את הניתוח הראשון שבוצע בבית החולים. לי הייתה הזכות לשמש

סיפור אהבה ושמו

מיילדות

"כשאני חושבת על אלפי ילדים שיילדתי, חלקם כבר סבים וסבתות, הרי שהסיפוק הוא עצום. לו הייתי צריכה לבחור שוב, הייתי עושה בדיוק את אותה הבחירה", אומרת שושי רצר. מהימים נטולי המוניטור והאפידורל ועד לטכניקות המפנקות של ימינו - מיומנה של מיילדת בדימוס

מאת שושי רצר

המיילדות - כך אני ממשיכה לטפל ביולדות בכלים שבאמתחתי. כשאני חושבת על אלפי ילדים שיילדתי,

שושי רצר

**בסיום קורס המיילדות
בצהלון נשלחתי לשנת
שירות בבית החולים
בצפת. בשנות השישים
נהוג היה לשלוח אחיות
צעירות לתגבר את
יישובי הספר**

המתרוצצים להם בחופשיות אי שם; חלקם בני יומם וחלקם כבר סבים וסבתות, הרי שהסיפוק הוא עצום. בלב שלם, לו הייתי צריכה לבחור מההתחלה הייתי עושה שוב בדיוק את אותה הבחירה.

ממול. על החבל הייתה מושחלת קופסה, שבתוכה שמנו את המבחנות עם החומר למעבדה. באותה צורה העברנו את הודעות הלידה לשוער שבכניסת בית החולים (תפקיד השוער היה ליידע את המשפחות על הולדת התינוק).

בחורף, כשירד גשם, נרטבנו על הגג החשוף, וכימי הקיץ שקענו בזפת הצמיג. מחלקת נשים מוקמה באותם ימים באגף אחר, בחצר בית החולים. כדי להעביר אישה ממחלקת נשים אל חדר הניתוח, אשר היה צמוד לחדר לידה, היה עלינו לשאתה על אלונקה לאורך החצר במעלה המדרגות ואחר כך על גבי עגלה אל חדר הניתוח. הצעירים של היום ודאי ירימו גבה ויתוהו באילו תנאים עבדנו. האווירה באותם ימים הייתה חלוצית, המשאבים היו דלים אמנם אבל הסיפוק היה גדול וחיפה על כל הקשיים.

אני זוכרת היטב את העברת בית החולים צהלון לזולפסון. הייתה זו חגיגה גדולה - בית חולים חדש עם כל השכלולים לאותה תקופה. עם השנים הוכנסו לחדר לידה מכשור חדש ומשוכלל, אפידורל לכל יולדת וכדומה. לפני 15 שנה שופץ חדר לידה והפך לאחד מחדרי הלידה המובילים בגוש דן.

במהלך השנים הצלחתי ללמוד ולהתחדש, ובהמשך נחשפתי בפני עולם שיער אצלי תפנית: זכיתי לרכוש כלים חדשים להרגעת היולדת, גיליתי את סודות הלידה הטבעית על ידי תנחות היולדת, רפלקסולוגיה, עיסויים באמצעות שמנים ועוד. הלכתי שבי אחר הטכניקות המרגיעות והמפנקות, והדבר נטע בי תחושה של סיפוק ושליוחות. במקום שבו אני נמצאת כיום אני שמחה שהצלחתי להוריש את מורשתי בחדר לידה. אני אסירת תודה על שניתנה לי האפשרות להתנדב כאחת

מיילדות. סיפור האהבה שלי עם השליחות הזו התחיל לפני 44 שנים בבית החולים צהלון שבפנו. הייתי תלמידת בית הספר לסייעוד כשהגעתי להתמחות בחדר לידה והוקסמתי מהעוצמות, החוויות וההתרגשויות. מאז אני מיילדת.

עם סיום קורס המיילדות בצהלון נשלחתי לעבוד בבית החולים בצפת לשנת שירות, דבר שהיה מקובל בשנות השישים. נהוג היה שבנות אשר סיימו את לימודיהן בסייעוד נשלחו בחלקן לתגבר את יישובי הספר. היו מיילדות שנשלחו לבית היולדות בבאקה אל גרביה שבמשולש.

את ניסיון המקצועי והחשיפה בפני כל סיטואציה רכשתי בבית החולים בצפת. זו הייתה תקופה נטולת אלטרה-סאונד, מוניטור, טכנולוגיה מתקדמת - וללא אפידורל. היה רק פטסקופ לשמיעת דופק העובר. לאחר שנה של ניסיון חזרתי לביה"ח צהלון ויצאתי לדרך ארוכה ומפותלת. למרות התנאים הפיזיים הקשים באותה עת, חדר הלידה של צהלון היה לשם דבר ונשים רבות רצו ללדת בו.

בזמנו, היולדות קיבלו כרטיס לידה לבית החולים שאליו היו שייכות. הצוות תרם כמיטב יכולתו כדי לשמור על רמת שירות גבוהה. בהמשך השנים נפתחו חדרי לידה נוספים בבתי חולים בגוש דן. עבודת המיילדות בצהלון הייתה רחבה ומגוונת ועסקה לא רק ביילוד תינוקות אלא בפעילויות נוספות כגון אריות חומר סטרילי, קיפול כביסה, תיקוני כפפות גומי, הכנת חבילות לידה והכנסה לסטריליזטור.

חדרי הלידה שכנו בקומה הראשונה ולצידם מחלקות יולדות ויילודים וחדר ניתוח. חדרי הלידה היו מחולקים על ידי יולונות. מחדר הלידה הייתה יציאה אל גג אספלט, שממנו נמתח חבל היישר אל המעבדה שהייתה בבניין

עומדות בקו הראשון

זר לא יוכל להבין איזו התמודדות קשה ושוחקת עוברות העובדות הסוציאליות, בהתמודדות עם אירועים טראומטיים ובתמיכה היום-יומית בקורבנות שחייהם השתנו לבלי הכר. מנהלת השירות הסוציאלי בוולפסון משתפת אותנו בתחושות

מאת סימה אורן

בית החולים שלנו הינו המקום הראשון שהקורבנות מגיעים אליו לאחר האירוע הקשה של תקיפה מינית. עבורם, זהו אירוע מכונן. שום דבר בחייהם לא יהיה יותר כפי שהיה לפני האירוע. הנפגעים והנפגעות נמצאים במצב של משבר אקוטי. תפקיד העובדת הסוציאלית הוא למעשה לנהל את האירוע מתחילתו ועד סיומו. היא מתייצבת בכל שעות היממה לצד הקורבן, שלרוב מרגיש אשם בעצמו, ונותנת לו סיוע נפשי ראשוני. העו"ס משרה אווירה רגועה, מכילה, אמפתית ולא שיפוטית, ודואגת גם לתוכנית שחרור מסודרת של המשך טיפול הכולל סיוע נפשי תומך בקהילה. ידוע, שככל שההתערבות המקצועית תהיה מוקדמת ומהירה יותר, יש סיכוי סביר שנוכל להחזיר את השליטה על החיים של הנפגעים ואת הביטחון האישי שלהם, לסייע במניעת כגיעות נפשיות נוספות ולהשיב את האמון של הקורבן בעצמו ובחברה מסביב.

כל המצילה נפש אחת...

חשוב להדגיש שבטיפול מעורב צוות רב-מקצועי: רופא נשים, רופא ילדים, רופאים מקצועיים נוספים, מטרה וכמובן המכון לרפואה משפטית; ולעתים גם מתנדבת ממרכז הסיוע לנפגעי תקיפה מינית. אבל מי עוזר לנו, העו"סיות, להתמודד עם הקשיים הרבים שעבודה זו מציבה בפנינו? התשובה היא שאנו נעזרות זו בזו כשותפות לחוויות הטראומטיות. כל בוקר אנו יושבות יחד, מעבדות את חוויות יום האתמול כולל הקשיים הרגשיים שלנו, ומשתפות בהתמודדות המקצועית. אנו מנסות ללמוד מהניסיון המצטבר כיצד להתמודד עם המקרה הבא. תמיד נשאל את עצמנו אולי לא עשינו מספיק, אולי יכולנו לסייע יותר. קשה לנו אפילו לחזור הביתה ולישון, זר לא יוכל להבין איזו התמודדות קשה ושוחקת עוברות העובדות הסוציאליות. ועם זאת, בסופו של יום ישנה תחושה חזקה של סיפוק, שותפות ועבודת צוות מצוינת. כולנו בחרנו במקצוע הקשה הזה מתוך אמונה וידיעה שניתן לסייע ולהחזיר את הנפגעים למסלול החיים, שהרי "המציל נפש אחת בישראל כאילו הציל עולם ומלואו". ההרגשה שהצלחנו לסייע ולתמוך בנפגעים, להעביר את התחושה שאנחנו כאן במיוחד עבורם, נותנת לנו את הכוחות להמשיך.

"תלונה במשטרה: זמר מפורסם ביצע בי מעשה סדום".
 "חיילת התלוננה: נאנסתי בבסיס".
 "נשא איידס אנס את בתו החורגת".
 "חשד: אחד ממאבטחי הרמטכ"ל ניסה לאנוס בתל אביב".
 "הותר לפרסום - רצח את חברו ואנס באכזריות את אימו".
 אלו הן רק חלק מהכותרות המתפרסמות חדשות לבקרים. לציבור הרחב זהו עוד "מקרה" נורא ואלים; מצקצקים בלשון ועוברים עליו לסדר היום. עבורנו, צוות העובדות הסוציאליות בבית החולים, זהו מפגש קשה נוסף עם נפגע שעבר אירוע טראומטי אשר ידוע כיצד התחיל אך קשה לנבא איך יתגלגל: כיצד הנפגע יתמודד איתו והאם יתגבר עליו בעתיד.

אנו נעזרות זו בזו כשותפות לחוויות הטראומטיות. כל בוקר מעבדות את חוויות יום האתמול ואת הקשיים הרגשיים שלנו

אנו בשירות הסוציאלי בוולפסון זמינות 24 שעות ביממה, שבעה ימים בשבוע ו-365 יום בשנה. כשמתקבלת קריאה מחדר המיון, בכל שעה משעות היום והלילה, אנו שוב מגייסות את כוחות הגוף והנפש ומכינות את עצמנו למפגש. עם כל הניסיון שצברנו, אנחנו לא "טייס אוטומטי" - כל מקרה ומקרה משפיע עלינו כבני אדם. ההתמודדות עם האירועים עלולה לערער את הביטחון האישי שלנו, שהרי כולנו נשים, אימהות, אחיות ואפילו סבתות. גם אנו היינו יכולות להיות שם. איננו יכולות להסתתר תחת התחושה "לי זה לא יקרה".

להשיב שליטה על החיים

בעבודה הזאת תפיסת החיים משתנה, העולם איננו עוד מקום בטוח ומיטיב. כמטפלות אין כל סיכוי לבחור את האירועים ואנו לא יכולות להימנע מלחוות באופן אישי את המראות, הסיפורים, הריחות - את המפגש הקשה עם החיים במלוא כיעורם.

זבוב מתוק

מאת פרופ' עמי באלין *

בדרך כלל אחרי ארוחת צהריים, אמא מרשה לי לנשנש מהכיריים. אתמול לא נשאר מה ללקק, ממש היה חסר לי איזה לק, שכבתי במיטה, מת משעמום, לא בא לי לעשות כלום. פתאום שמעתי זמזום מוכר. זבוב התיישב לו על הכר. שלחתי יד לסלק את הזבוב, הוא התעקש ועף בסיבוב. חשבתי לתפוס אותו ביד, אך הוא התיישב ממש ליד. כך שיחקנו יחד "תופסת" עד שהזבוב עבר למרפסת. הלכתי אחריו עד לעמוד - נחשו היכן נעצר הזבוב החמוד? מעל חפיסת שוקולד חלב, כזה שגם אני מת עליו!

פרופ' בר: יו"ר החברה לרפואת האם והעובר

פרופ' קובי בר, מנהל היחידה לרפואת האם והעובר שבאגף נשים ויולדות במרכז הרפואי וולפסון, נבחר ליו"ר החברה הישראלית לרפואת האם והעובר.

פרופ' בר, המכהן כפרופסור בפקולטה לרפואה באוניברסיטת תל אביב ומזה שמונה שנים נמנה על ועד החברה הישראלית לרפואת האם והעובר, קיבל את התפקיד בכנס השנתי של החברה שנערך לאחרונה. עם היבחרו אמר פרופ' בר כי בכוונתו לפעול להעלאת קרנה של הרפואה המיילדותית, שבשנים האחרונות חל פחות במעמדה עקב גורמים שונים ביניהם

הרפואה המתגוננת ותנאי העבודה הקשים. "ברצוני לקדם פגישות מדעיות ברמה גבוהה בשיתוף עם רופאי הקהילה, אנשי האולטרה-סאונד, אחיות ומיילדות, מה שיתרום לקידום המקצוע", ציין פרופ' בר. כמו כן בכוונתו ליצור איחוד של מרכזים רפואיים בתחום המחקר, כדי לאפשר קיום מחקרים רחבי היקף ובעלי משקל בתחום. "מישור נוסף שברצוני לקדם הינו מתן ייצוג הולם לרפואת האם והעובר כלפי גופים לא רפואיים, כדי להעביר מסרים נכונים לציבור ולשמור על מעמד המקצוע", אמר עוד פרופ' בר, "אני חש כבוד ומחויבות רבה למלא תפקיד חשוב זה באיגוד המקצועי הוותיק ורב המסורת ביותר בקרב הרופאים הגינקולוגים".

* פרופ' עמי באלין, מנהל מחלקת ילדים בוולפסון, הוציא לאחרונה ספר שירים בשם "החיות ירדו מהפיגימה בלילה", בו הוא מכנס שירים פרי עטו שנכתבו לילדים וילידים גדולים.

הוקרה מ"המשקם"

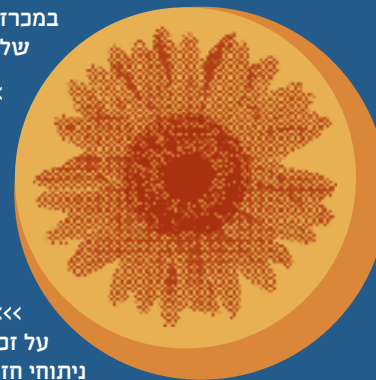
וולפסון הוא אחד מבתי החולים המובילים בשילוב עובדים בעלי מוגבלויות. על כך, העניקה חברת "המשקם" תעודות הוקרה והערכה לד"ר יצחק ברלוביץ, מנהל בית החולים, לשלום נויפלד, המנהל האדמיניסטרטיבי, ולקלמן גרנק, סגן המנהל האדמיניסטרטיבי. התעודות נמסרו בביקור שערך בוולפסון צוות הניהול של "המשקם" בראשות המנכ"ל ליאור שטרסברג ובלוויית חגי מרום, גזבר הסוכנות היהודית. האורחים פגשו את 24 עובדי "המשקם", הממלאים תפקידים שונים בבית החולים בגנות, במחסן הלבנים, בבית המרקחת ועוד, ושמעו מהם על שביעות רצונם מהעבודה ועל היחס החם שהם זוכים לקבל בוולפסון. שלום נויפלד ציין את עבודתם המסורה, קלמן גרנק הזכיר כי כל הגינון היפה והפורח בבית החולים נעשה אך ורק על ידי עובדי "המשקם", וד"ר ברלוביץ אמר כי הוא גאה על כך שבית החולים יכול לסייע לאנשים עם מוגבלויות ולשלבם בחיי העבודה, ובה בעת ליהנות מפרי עמלם.

בברכה ובהצלחה...

«« לסימה אזולאי, לרגל זכייתה במרכז לניהול בית הספר לסייעוד שליד המרכז הרפואי וולפסון.

«« לד"ר מיקי דודקביץ עם סיום התמחותו במינהל בבית החולים, הצלחתו בבחינות וקבלת התפקיד החדש של סגן מנהל מרכז רפואי הלל יפה.

«« לד"ר מיכאל פפיאשוילי על זכייתו במרכז לניהול יחידת ניתוחי חזה.

מי אני ומה שמי

אתם מכירים אותם: הם חברינו לעבודה, שמם ותפקידם בבית החולים מסתתרים בהגדרה, ולכם רק נותר למצוא את הפתרון - שם פרטי או משפחה. בהצלחה

- (1) אבן חן יקרה בלשכת המנהל (5)
- (2) הקריסטל שבראש פנימית א' (4)
- (3) מנהל אגף נשים ויולדות - על רמה! (4)
- (4) את שירותי הסיעוד מנהלת ממלכה קדומה באסיה (5)
- (5) מנהל פה ולסת הוא מהנביאים (5)
- (6) החודש העברי השישי שייך למנהל היחידה לאורתורוסקופיה (3)
- (7) מעניק שמחה מכל לב לילד חולה מהעולם השלישי (4)
- (8) סגן מנהל האורולוגיה, ולא יאנוש (5)
- (9) נכדו הבכור של הנביא מוחמד ביחידת האלונקאים (3)
- (10) נסיכת רוסיה הגדולה, מלכת היוונים וגם אחות אחראית טיפול יום (5)
- (11) אחות אחראית אורו/אא"ג, ששמה מראה על מצב רוחה המרום (4)
- (12) מנהל יחידת דרמטולוגיה מייבא לישראל אוצרות מארץ קדומה (5)
- (13) יש קשר בין נבואת חורבן אדום לסגן מנהלת פנימית ג' (6)
- (14) משמח לב - כן, גם של עקרות (4)
- (15) מה עושה סבתא רבתא של דוד המלך במזכירות ה-IVF? (3)
- (16) אלת המלחמה, הצייד והפריון המצרית היא מנהלת סיעוד פנימית א' (3)
- (17) מביא אור למטבח (3)
- (18) התפשטות של הפרעה במרחב - קיראו למנהל הטכני! (2)
- (19) קצין הביטחון בשדה שנחרש (3)
- (20) מנהל כוח אדם מטיף לאי לוחמה (4)
- (21) כותב ספרים ברנטגן (4)
- (22) מזכירת המאור הקטן בשירות הסוציאלי (4)
- (23) כריתת יבול בשדה נעשית בראש המכון לנפרולוגיה (4)
- (24) לא הכדורגלן, לא הכדורסלן - הסמכות הדתית שלנו (7)
- (25) סגן מנהל בית החולים הוא גדול בגרמניה (4)
- (26) מבריק בשמים ואחראי על הדואר (3)
- (27) מנהל היחידה למחלות זיהומיות בין 12 השבטים (2)

התשובות הנכונות:

11 (2) 12 (2) 13 (6) 14 (4) 15 (3) 16 (3) 17 (3) 18 (2) 19 (3) 20 (4) 21 (4) 22 (4) 23 (4) 24 (7) 25 (4) 26 (3) 27 (2)

מאת מיקי הקורא שמריה

בית מרקחת ואפסנאות משקית

הקטנוע האדום חזר הביתה

ואדום בשורת הקטנועים, בדיוק מהיכן שנגנב. ניגשתי אליו בחשדנות, בדקתי את סימני הנפילות שקרו לי בעבר, הכול התאים חוץ מהמספר שלו.

הצבתי חבר ליד הקטנוע לשמירה, ורצתי למחלקת הביטחון של בית החולים. סיפרתי בהתרגשות לדגן, סגן קצין הביטחון, שמצאתי את הקטנוע שלי ושאלתי מה עושים עכשיו.

דגן אמר לי 'אל תדאג, מעכשיו זה בטיפולנו'.

הוא הזעיק את קרול, איש ביטחון, לטיפול בפרשה. קרול החליט שחייבים לתפוס את הגנב. הוא בדק את מספר השילדה של הקטנוע, וידא עם המשטרה כי הקטנוע אכן גנוב ואכן בבילוט, והחליט להכין מארב מתוחכם. ההמתנה הייתה מורטת עצבים.

לפתע ראינו מישהו ניגש לקטנוע, מכניס את המפתחות ומרים את מושב הכיסא. קרול ניגש אליו בסמכותיות ובביטחון, לקח ממנו את המפתחות וביקש ממנו להציג רישיון רכב. הבחור התחיל לגמגם ולספר סיפורים. קרול הוביל אותו אחר כבוד לחדר הביטחון. תוך דקות הופיעה משטרה והגנב נעצר. אחרי יומיים הקטנוע היה בביתי שוב, הרבה בזכות מחלקת הביטחון הנפלאה שלנו בוולפסון. יישר כוח ותודה להם.

ביום שקניתי את הקטנוע שלי, לא היה אדם מאושר ממני. בחרתי אותו בגלל צבעו האדום-שחור מבריק. ההרגשה הנפלאה שהוא ממתין לי למטה תמיד ואני יכול לטוס איתו לכל מקום ללא פקקים וללא בעיות של חיפוש חניה, הפכו אותו לחלק ממני ומהאישיות שלי. הלבוש חייב להתאים לקטנוע, תספורת קצרה כי הקסדה מועכת הכול; והעיקר - כל מקום הופך קרוב, טנק דלק מלא עולה כ-30 שקלים ומספיק לשבוע שלם. כולם אמרו לי שזה מסוכן. אז מה?!

יום אחד יצאתי מהעבודה, ובשורת הקטנועים התגלה לי חור. הקטנוע שלי היה חסר שם. איזה יאוש. הקטנוע האדום שלי נגנב. פסעתי לתחנת האוטובוס בתחושה של תבוסה ובגידה. מה אני עושה מעכשיו. אין לי ביטוח מקיף. צריך להתלונן במשטרה.

הנסיעה לביתי ארכה כשעה ומחצה. צריך לקום מוקדם יותר בבוקר. מחשבות מייאשות טרדו את מנוחתי. חברים אמרו שאין סיכוי שהמשטרה תמצא את הקטנוע שלי. הוא בטח כבר בעזה או פורק לחלקים ונמכר. הכאב והגעגועים לקטנוע התגברו מיום ליום. הנסיעות באוטובוס לעבודה וחזרה התישו אותי.

יום אחד לאחר ארבעה חודשים יצאתי להפסקה בצהריים, ולתדהמתי ראיתי את הקטנוע שלי ניצב מבריק

שנצמח. שנשמח. ושנהיה בריאים!

פסח שמח ואביב נפלא
לצוות וולפסון ולכל המטופלים

